

Goeikoop = Doeikoop?

Over een paar daagjes is het zover, we gaan vanaf woensdag de 18e september met zijn tweetjes een roadtrip maken in Portugal, van Lissabon naar Porto in 10 dagen. De hele route is slechts een kleine 600 km, maar we doen 'm toch echt met een huurtoet (na een vluchtje van Amsterdam naar Lissabon). In een heul sloom tempo dus. Zoals het vijftigplussers betaamt. Hond gaat naar zijn eigen exotische bestemming (hondenpension in Dedemsvaart) en het huis wordt bewaakt door Timon. Alles unter Kontrolle, hopen we dan maar.

De reis is begin dit jaar alweer georganiseerd door zelfstandig touroperator Bozzie. En voor het geval je het nog niet wist of niet gemerkt had, wij zijn verwende bipsen. Echt? Ja, echt! Zo luxe mogelijk reizen voor zo weinig mogelijk geld, dat is de sport. Nee, een upgrade naar de business class gaat ook voor ons te ver en we zoeken ook niet de allerduurste hotels uit. Maar wel graag een beetje luxe voor weinig geld. Zo had ik voor onze eerste drie overnachtingen een leuk boetiekhotelletje in Sintra geboekt. Sintra is de toeristische trekpleister van de omgeving en dat is te merken aan de prijzen. Een mooie hotelkamer voor €150,00 is aardig aan de prijs (zelfs voor

Portugeze maatstaven). Maar ik snuffel net zolang het internet af totdat ik de beste aanbieding vind en eureka! Voor 'slechts' €80,00 per nacht in hetzelfde hotel vond ik een mooie aanbieding op Amoma.com (net zoiets als hotels.com). Dus hoppa, meteen geboekt. Ze willen wel meteen boter bij de vis, er stond nog net niet op de website: "Je moet betaluh pannenkoek!" dus de financiële afhandeling via creditcard gedaan. Nou vraag je je misschien af, waar gaat dit hele verhaal eigenlijk naartoe? Nou, nu komt het. Vanmorgen vond ik een mailtje in mijn mailbox. Van Amoma, in het Engels. Dat onze reservering waarschijnlijk (duh!) is geannuleerd en dat ze per direct hun activiteiten staken. Dussssss? Ik surf naar de website van Amoma en daar staat dezelfde mededeling als die ik via mail ontving. Ik kan mijn boeking niet meer inzien, ik kan niks meer op die website, kan zelfs geen contact meer opnemen. Huh?

Okay, dan maar een mailtje naar het hotel (en ongeduldig als ik ben) anderhalf uur later hang ik aan de telefoon. "Ja, inderdaad, uw reservering is geannuleerd," zegt de receptionist vriendelijk. Okay, en nu? "Ja, we hebben nog wel een kamer voor u, zal ik deze vastleggen?" Ik vraag naar het betaalde bedrag, krijgen we niet terug, want zij hebben ook niet betaald gekregen van Amoma. Ik vraag naar de prijs van de kamer en ja hoor, nu is het €150 per nacht geworden. Maar hij matst me, we kunnen de kamer krijgen voor €390 voor 3 nachten. Sjonge, wat een tegemoetkoming! "Nou, ik ga wel ff overleggen met mijn man." En die man van mij is wel zo makkelijk: "Ach, gewoon doen joh!" Nou... ik ga eerst even het internet afstruinen of er nog alternatieven zijn. En dat is een fikse tegenvaller. Lastminute is niet meer wat het ooit geweest is en Sintra is in trek in de nazomer, ons hotel is nog een van de goedkoopste de komende week.

Pruilend boek ik dan toch maar een kamer in hetzelfde hotel via Hotels.com (waar we vrijwel alle hotels boeken) voor de prijs van €375 voor 3 nachten (met de nog een klein beetje geruststellende gedachte dat ik na 10 nachten 1 nacht gratis krijg, dus in gedachten trek ik er nog weer €37,50 af om mezelf een beetje te troosten).

Maar ik wil wel die €265,10 terug! Wat te doen? Bellen met de reisverzekering... "Euh.... tsja... dat wordt lastig, hebt u rechtsbijstand?" Ja, heb ik. Dan maar bellen met rechtsbijstand... "Euh... tsja... dat wordt lastig bij zo'n partij. U hebt betaald via creditcard? Misschien dat u geld kunt terugvragen." Ik bel met onze vrienden van de ING en de dame aan de telefoon stemt me toch wel een klein beetje hoopvol. Ik moet maar even gebruik gaan maken van de 'geldterugservice'. Of ik even twee pagina's wil invullen, zo'n 10 pagina's aan 'bewijsmateriaal' wil scannen en alles wil opsturen. Dat heb ik dan maar gedaan. Maar heel eerlijk... ik denk niet dat we ook maar ene cent terugzien.

Enige troost is dat we deze week nog even een vette prijs hebben gewonnen in de

Staatsloterij. Harold wist het zeker, de hoofdprijs van €23,6 miljoen is voor ons, maar ach, we zijn ook blij met de €20 die we daadwerkelijk wonnen :(

WOENSDAG 18 SEP 2019, 2:23 PM

Flikken Lissabon

Daar zijn we weer! Globetrotters (nou ja, zelfbenoemd dan) Naty en Kelly staan klaar voor een nieuw reishoofdstuk. Zoals al eerder geschreven, gaat dit keer de reis naar het land van de Fado en de Port. Een hopelijk mooie roadtrip van Lissabon naar Porto met de huurwaggy. In 10 dagen gaan we genieten van al het moois dat Portugal ons te bieden heeft. Eerst maar eens op onze startlocatie komen. Dat is Sintra, een pittoresk plaatsje 20 km ten westen van Lissabon. Een soort sprookjesomgeving met paleizen en kastelen, daar voelen we ons vast wel thuis!

Ik stond de afgelopen dagen al in de full relax modus, Renate was nog gewoon veel aan het werk en was ook vandaag veel te vroeg wakker (om 3.30u). En dat terwijl onze reis pas echt om 10.47u begint met een treinrit. We zijn uiteraard ruim op tijd op het station, daar houdt deze verkenner van. De treinreis gaat allervoorspoedigst en we komen mooi op tijd aan op Schiphol. Naar welke vertrekhal moeten we? Euh... 1a! Wat? Ja, 1a! En dan denk je: vertrekhallen 1, 2 en 3 ken ik, maar 1a? Nou dat is een uit de klei getrokken extra vertrekhal een kilometer verderop om de reizigersdrukte (en de met name wat goedkopere maatschappijen) nog beter te kunnen verdelen.

Gewapend met de stappenteller van Renate gaan wij fluitend op weg en ruim 10 minuten later zijn we in vertrekhal 1a. En het blijkt een best rustige hal. Er staan amper rijen voor de incheckbalies... behalve bij de onze natuurlijk. We vliegen vandaag met TAP (de luchtvaartmaatschappij van Portugal). Gelukkig is er wel 1 hele balie bezet dus het inchecken verloopt net zoals het wereldberoemde liedje van Frans Bauer 'Heb je even voor mij, maak wat tijd voor me vrij...' En we worden ingesloten door bijzondere mensen in de rij. Ligt het nu aan ons of zijn wij de enige die normaal zijn? Achter ons staan 4 zichzelf errug interessant vindende dames die niet uitgepraat raken over Chateau Meiland. Alle details passeren de revue. 'Hij is zo gewoon gebleven, he?' horen we ze zeggen. over de hoofdpersoon uit deze real-life televisieervuiling. Maar mogelijk zijn we daarbij wat snobberig of vooringenomen. Wij kijken zelf namelijk noooooit bagger op tv, alleen programma's die goed zijn voor je ontwikkeling ;o). Voor ons staan 2 ietwat oudere en excentrieke dames met 1 heer die bij elkaar horen. Maar wie hoort nu bij wie? We komen er niet uit of hij nou bij dame 1 of dame 2 hoort. De kledingkeuze is een dolle en bonte boel, alle kleuren die je kunt bedenken vind je wel terug in of de jas (of was het een deken, een gewaad, een

burka, we komen er niet uit) of de sieraden. Dat belooft een dolle boel te worden in good old Portugal! Ze hebben een hoeveelheid bagage bij zich of ze gaan emigreren maar al snel blijkt het voor slechts een weekje vakantie te zijn. Het schiet allemaal niet op bij het inchecken. Als we bijna aan de beurt zijn, zijn er twee knullen aan de beurt met, we zien het meteen, veel te veel bagage bij zich. En gründlich zoals mijn eigenste reisleidster is (we noemen haar vanaf nu Renate) weten wij dat de goeikopere vliegmaatschappijen streng zijn op het gewicht in de koffers. De incheckmevrouw laat de heren alle mogelijke combinaties van kleine en grote koffers op de weegschaal zetten, maar de conclusie blijft steeds dezelfde: te veel gewicht. Of ze even vriendelijk verderop aan de slag willen met het herpakken van de bagage of vet willen gaan bijbetalen. We leven met ze mee (maar niet heus, door die sufneuzen moeten we nog langer wachten). Onze incheck gaat soepeltjes. Op naar de security controle. Op het moment dat we onze handbagage op de band moeten leggen, draait de medewerker het riedeltje weer af: "Laptops, iPads, telefoons uit de tas, vloeistoffen eruit" etc. Jahaa, we weten het nu wel een keer. Behalve als je Harold heet en vergeet je iPad uit de rugzak te halen....' Komt u maar even mee' hoor ik en ik begin meteen angstig te worden. Ik ben niet de enige die stond te slapen, ik kan aansluiten in een nieuwe rij totdat de grondige controle van mijn rugzak aan de beurt is. Voor me staat een oudere dame die er enorm staatsgevaarlijk uit ziet en dus zekersteweten iets in haar tas heeft proberen te verbergen. Zelfs Renate (want ook vrouw met ook een tas met ongekende diepten en vakken waar doorgaans een hele huisvoorraad in zit) kijkt vol verwondering toe wat er allemaal uit die tas komt en hoeveel verborgen vakken er zijn. Het duurt ff, maar daar komt het moordwapen tevoorschijn, een zakmesje van nog geen 5 centimeter. En wat doet de douanier? Hij stopt het terug en ze mag door (huh?). Maar zodra ik aan de beurt ben, is het snel duidelijk wat de boosdoener is en mogen we door. We zijn nog steeds mooi op tijd en besluiten een broodje te scoren. Zo'n lekkere van La Place. Kip op een foccacia. Tot grote verbazing van Renate laat ik de gelegenheid om te scoren bij Burger King aan me voorbijgaan. Ze kijkt me bezorgd aan en wil de thermometer al uit haar tas halen: "Ben je ziek ofsow?"

Na het broodje zweven we naar de gate om daar aangekomen te horen dat het vliegtuig een uur vertraging heeft. Renate checkt razendsnel een website en ziet dat dit een Portugees uurtje is. Van de laatste 9 vluchten van TAP naar Lissabon zijn er wel 2 op tijd vertrokken. De rest allemaal met een vertraging van 1 tot bijna 2 uur. De gate zit bommetjevol, dan maar even teruglopen naar een trendy koffiebarretje.

Renate kiest een chocoladedingetje met zoveel calorieën dat je er een klein Afrikaans dorp een hele week van kunt voorzien. Na 1 uur en 3 kwartier vertraging stijgen we op. We zitten lekker voorin het vliegtuig. Renate zit naast een Braziliaanse mevrouw die al de hele dag aan het reizen is en in ieder geval door deze vertraging haar aansluitende vlucht naar Brazilië ruimschoots mist. Ze blijft er rustig onder en lijkt vele malen meer globetrotter dan wij. Als we ongeveer halverwege zijn, voorzien van een lekkere lunchwrap met tonijn (en ja, die laat ik met een soepele beweging aan me voorbijgaan) roept de piloot iets om. Eerst in het Portugees, daarna in het Engels. Tenminste, dat denken we. Het enige wat Renate heeft verstaan, is 'Porto'. Het is voor de rest volledig onverstaanbaar maar we zien om ons heen veel geroezemoes ontstaan en mensen, staan op, draaien zich om en staren naar achteren. Nieuwsgierig als Renate helemaal niet is (uhuh!) vraagt ze aan onze Braziliaanse buurvrouw wat er aan de hand is. Ook zij heeft niet veel meer verstaan maar weet wel dat we waarschijnlijk gaan landen in Porto. PORTO? Wat gaan we nu krijgen? Renate besluit verder op onderzoek uit te gaan en vraagt aan een stewardess wat er nu gaat gebeuren. Ongevraagd zet deze praatgrage stewardess in geuren en kleuren uiteen dat er een dronken passagier aan boord is die zich agressief gedraagt. En daarom gaan we landen in Madrid of Porto om betrokkene eruit te bonjournen. En discreet als ze is eindigt ze haar verhaal met: "Hij zit op rij 21 en heeft een rood shirt aan." In Portugal

geldt die nieuwe AVG zeker niet? Gelukkig (voor ons) blijkt na een half uur dat er geen ruimte is om te landen in Madrid of Porto en besluit de piloot om dan toch maar door te vliegen naar Lissabon. Poeh, dat valt dan nog weer mee. Wel horen we het verzoek om aangekomen in Lissabon even te blijven zitten zodat deze onverlaat uit het vliegtuig kan worden verwijderd door de Portugese sterke arm van de wet. En ja hoor, 1 uur en 3 kwartier te laat landen we om 18.15u Nederlandse tijd in Lissabon en de Lissabonse flikken trappen de deur in van het vliegtuig (niet echt hoor, maar het doet het mooi in het verhaal). De boef krijgt de vip-behandeling en mag onder begeleiding als eerste het vliegtuig uit. Daarna mogen wij eruit en de bus in. Hier speelt zich voor onze neus een heuse Flikken Lissabon (3 politiemannen en 1 politievrouw sterk) af als de grootste vliegtuigcrimineel van deze wereld zich met hand en tand verzet, uiteindelijk in de boeien wordt geslagen en in de politieauto wordt geladen. We maken een snapshot van deze scene (zie foto) en rijden vervolgens met de bus naar de aankomsthal.

Daarna wachten ons weer twee taken en in het kader van efficiëntie verdelen we die. Ik ga richting verhuurbedrijf om de auto op te halen (want gehuurd op mijn naam), Renate wacht op die ene grote koffer die we moeten afhalen van de bagageband. En de uitdaging van Renate blijkt de grootste. De koffer schuift zo ongelukkig op de band

dat ze even moet meesprinten met de band om hem er van af te sjoeren. Ik loop soepeltjes naar de balie van Sixt (verhuurbedrijf) en hoef niet te wachten. Onze bolide is een soepelrijdende Francaise (Renault Captur) met een mooi kleurtje en jawel, navigatie in het Nederlands! Als we Lissabon proberen te verlaten, komen we er achter dat ongeveer heel Lissabon ook besloten heeft richting Sintra te gaan. En als je bedenkt dat er 2,9 miljoen mensen in Lissabon wonen, begrijp je dat we de jackpot hebben in de avondspits. Als een heuse Max V. stuur ik Angelique (zo heb ik haar liefkozend genoemd) door de Portugese spits om na een klein uurtje aan te komen bij het hotel.

Fotootje van ons hotel, van internet geplukt.

We checken snel in en gaan vervolgens op zoek naar een restaurantje. Renate googelt (je leest het goed, googelt en niet goochelt) snel een restaurantje met goede recensies en we lopen het pittoreske Sintra in, gewapend met navigatie. Het is echt knap van ons, op een stukje van nog geen 100 meter bij het hotel vandaan weten we al te verdwalen en uiteindelijk zijn tot twee keer om het bewuste restaurant heen gelopen voordat we het vonden. Mijn verkennersskills laten het vandaag behoorlijk afweten! Het nette en sfeervolle restaurantje heet Bacalhau en als ons Portugees op orde was geweest, hadden we geweten dat dit Portugees is voor kabeljauw. En ja, visliefhebber als ik ben, kan ik bij het zien van het menu de lol niet op :o(. Ik sta al bijna op om te vertrekken als de bediende komt en Renate hem uitlegt dat vis geen optie is voor mij. Maar gelukkig staat er - al was het niet zo snel vindbaar - een alternatief gerecht op de kaart: een lekkere steak. We besluiten om te blijven en ondanks onze vermoeidheid (ja, van een hele dag veel wachten en hangen wordt je best moe) genieten we van ons eten. Na een uurtje staan we weer met volle buik buiten. De avond is inmiddels

gevallen en we sjokken terug naar het hotel. Het is genoeg geweest voor vandaag.

Uitzicht vanaf het hotel.

Heuveltje op, heuveltje af

Na een goede nachtrust staat vandaag een uitstapje naar een kasteel en een paleis op het programma. En die uitdaging gaan we wandelend aan. Het landschap is hier flink glooiend (glooiend? Het lijkt de Himalaya wel!), dus we zijn gewaarschuwd. Na een stevig ontbijt trekken we de wandelschoentjes aan (naja, Harold heeft gewoon sneakers aan) en vertrekken we naar onze eerste bestemming op slechts 2 km afstand: Castelo dos Mouros. Het is bij vertrek (9.30u) een beetje heilig, de zon laat zich nog niet zien, maar de temperatuur is met 17 graden heerlijk. Het wordt een stevige wandeling tegen de berg op.

In werkelijkheid is het kasteel meer een ruïne met een kasteelmuur in verschillende hoogtes van maar liefst 450 meter die we volledig bewandelen. We verwachten ieder moment Floris aan te treffen maar dat valt tegen.

En die kasteelmuur bewandelen betekent trapje op, trapje af. Het is nog lekker rustig bij het kasteel, weinig toeristen te zien. Daar houden wij wel van!

Maar het uitzicht over Sintra en in de verte Lissabon is prachtig.

Daarna de volgende uitdaging, het 750 meter verderop liggende Palacio de Pena.

En zoals je op deze romantische foto van twee blij appelbollen (met Palacio de Pena

op de achtergrond) kunt zien, we moeten eerst weer een stukkie naar beneden voordat we bij dat paleis kunnen komen. En wij zijn geen watjes, we nemen de hiking route voor echte pro's. Dat hebben we geweten. Het zweet blank op het voorhoofd, lekkend over de rug tot in de bilnaad komen we aan bij Palacio Nacional de Pena. We waren zo slim geweest om bij Castelo dos Mouros een combikaartje te kopen voor beide bezienswaardigheden, dus we lopen met zo'n 'nananananana' gevoel langs de mensen die staan te wachten in de rij om een kaartje te kopen. En wat blijkt deze combikaart heeft ons maar liefst 10 eurocent per kaartje voordeel opgeleverd (ja, je leest het goed: 10 eurocent, geen 10 euro). Eenmaal in het park moeten we nog eens 500 meter bergopwaarts. Pakken we de shuttlebus (met nog 100 wachtenden voor u) of gaan we deze uitdaging ook met de benenwagen aan? We kiezen voor het laatste, bikkels als wij zijn!

Als we eenmaal bij de oprijlaan naar het kasteel komen, doemt er opnieuw een lange rij voor ons op. En ja, al die mensen hebben al een kaartje en wachten om naar binnen te mogen. Pffff. Dan begint het lange wachten. Na 100 meter gaat de rij de bocht om en ja hoor, nog een stuk van 100 meter rij. En weet je wat, na de volgende bocht weer 100 meter wachtenden voor u en daarna gewoon nog een keer.

Hadden we dit paleis maar als eerste bezocht vanmorgen! Ik kijk naar Harold en zie dat hij inmiddels een baard heeft gekregen van het lange wachten.

Hier een ietwat mislukte panoramafoto, maar het geeft wel een goed beeld van het kleurrijke kasteel.

Een uur later mogen we ein-de-lijk naar binnen. Maar ook daar is het schuifelen achter elkaar aan in een vaste route door het paleis. Geduld is al niet mijn sterkste eigenschap, grrr. Maar eerlijk is eerlijk het is een mooi paleis met elk kamer in een ander thema.

Helaas mogen we binnen geen foto's maken, maar wel op het fraaie binnenplaatsje.

Aan het einde van de schuifelende rondgang hebben we allebei pijn in de rug van dat geslenter en strijken we even neer in het restaurant. We genieten even van een lunch en moeten daarna nog 2,1 kilometer terug naar ons hotel. We kiezen weer de kruip-door-sluip-door route, genieten enorm van de natuur en kronkelen ons een weg de heuvel af.

Harold, die zegt dat hij nog zo fit als een hoentje is (tuurlijk Harold...) gaat dansend het paadje naar benee.

Daarna trekken we ons even terug op de hotelkamer. 13.000 stapjes geteld en een afstand van 9 kilometer afgelegd. We kunnen trots zijn op onszelf. We gaan ff bijkomen en ons beraden op onze plannen voor de avond.

Wilt u een lift, mevrouw?

Het is 16u en we zijn het zitten op de kamer beu. We besluiten om even een bakkie te gaan doen op het terras in het centrum en aangezien ons hotel echt middenin het centrum zit, zijn we na 50 meter al op onze bestemming. 'Oe, lekker een cafeïnevrije Latte macchiato' zegt Renate als we een koffiebarretje binnenwandelen. 'Het lijkt me echt sterk als ze hier cafeïnevrije koffie hebben' zeg ik. En jawel hoor de allervriendelijkste dame kijkt alsof het de normaalste zaak van de wereld is en serveert twee lekkere koffietjes voor ons. We gaan buiten zitten op het waarschijnlijkst drukste kruispunt van het complete Iberische Schiereiland. We zitten ook nog eens bij een haarspeldbocht (daar hebben ze er veel van hier). Man, man, man, bussen af en aan die maar net de bocht kunnen maken, tuk tuks die voorbij scheuren. Een politieagent die probeert orde in de chaos te scheppen en wij kijken het, al lurkend aan onze koffie, met veel genoeg aan.

Na de koffie wandelen we het stadje wat verder in en als iemand beweert dat september het naseizoen is dan verklaar ik hem/haar bij deze voor gek. Of zouden ze hier in Sintra nog niet weten dat de zomer op zijn eind loopt?

Na een kort rondje door het oude stadje lopen we terug naar het hotel. We willen straks met de auto en we hebben geen idee waar onze auto Angelique is. We werden gisteren vriendelijk (doch redelijk dwingend) door de receptioniste gevraagd of zij de auto voor ons ergens mogen parkeren en dan halen ze de auto wel op als we ze ruim van te voren laten weten wanneer we Angelique weer nodig hebben. Soort valet parking, maar dan anders. Dus we vragen bij de receptie of de auto kan worden voorgeleden omdat we naar het meest westelijke punt van Europa willen. De kust bij Cabo de Roca!

De aardige mevrouw van het hotel (nou ja, aardig, wij vermoeden dat het niet helemaal haar dag is, maar dat was gister ook al niet zo) geeft aan dat ze onze auto zal ophalen. Duurt 5 minuutjes zegt ze. Afijn, een kwartier later rijdt ze Angelique voor. Ze snort van plezier (Angelique dan, niet de hotelmevrouw) en we stappen in. De navigatie wordt ingesteld en daar gaan we. We slingeren door ienienienie straatjes Sintra uit totdat we op een wat grotere weg komen. We gaan heuvel op, heuvel af en rijden langzaam richting de oceaan. Na een half uurtje zijn we er (stukkie van 17 km) en het uitzicht is adembenemend.

Foto: uitzicht wordt enigszins belemmerd door twee kaaskoppen!

Prachtig kijk je over de oceaan vanaf hoge rotsen. En jawel, inclusief vuurtoren.

We genieten van het uitzicht en lopen een rondje daarbij tussen de 'good old Japanners/Chinezen' door slalomend. Na een 20 minuten hebben we het wel gezien en we besluiten naar een door mijn neef Johan en zijn vrouw Annette aangeraden restaurant te rijden, Moinho Iberico. Specialiteit van het huis: steaks in alle soorten en maten maar vooral veel, heel veel vlees! Dus je zult begrijpen dat ik kwispelend van plezier wegrij bij de oceaan. De eerste 5 km is een eenzame verlaten weg. En als we halverwege deze weg zijn zien we een Afrikaanse mevrouw moeilijk lopen. Er is geen bushalte in de buurt dus we kijken elkaar aan. En Renate (de schat!) zegt: 'Stoppen, laten we haar een lift aanbieden'. Ik stop en Renate gaat naar haar toe en geeft aan dat ze wel een stuk met ons kan meerijden. Er is geen enkele communicatie mogelijk. Wij verstaan haar niet en zij verstaat ons niet. Ze spreekt geen Engels of Frans dus we praten volledig langs elkaar heen. Toch stapt ze bij ons in en wij proberen helder te krijgen waar ze heen moet. Ze blijft onophoudelijk brabbelen in een taal die we niet verstaan. Ze zegt een zin en herhaalt deze dan drie keer. En zo gaat het een hele tijd door. Ze reageert amper op opmerkingen van ons en blijft maar brabbelen. Dan maar gewoon gaan rijden waarbij we er vanuit gaan dat ze vanzelf stop zal roepen als ze eruit moet. We vragen het een paar keer maar ze rijdt kilometer na kilometer met ons mee. Inmiddels hebben we het idee dat zij geen idee heeft waar ze is of waar ze naar toe moet. Ze maakt een nogal verwarrende indruk en ik stel voor dat we haar naar het dichtstbijzijnde politiebureau brengen. En toevallig zit er 2 km verderop een politiebureau. Zo gezegd, zo gedaan. Op het politiebureau wordt Renate te woord gestaan door de aller-, alleraardigste politieagent van heel Portugal. En dat hij er ook nog eens appetijtelijk uitziet is een mooie bonus! Hij ontfermt zich wel over haar. Renate laat een kopietje van haar rijbewijs (voor een rapport) en onze nieuwe Afrikaanse vriendin achter en we vervolgen onze weg.

Bij het restaurant aangekomen blijkt dat de deuren pas 20 minuten later open gaan, om 19.00u pas. De eigenaar raadt ons aan om wel een tafeltje te reserveren en daarna doen we even skippies in de nabijgelegen supermercado (maar dan de Madurodam versie). We kopen lekker fruit en wat water.

Dan op naar het restaurant. Als Renate uitstapt, bijt ze met haar voortanden op een net iets te hard stukje Smint en ja hoor, er knalt een stuk porselein van haar kroon af! Bij een halve tand ligt nu het ijzer van de onderliggende kroon volledig bloot.

Verskrikkuluk! En nee, hiervan volgt geen foto. Nadat zoonlief wel de twijfelachtige eer had om de foto te zien, noemde hij Renate meteen Terminator en een zus (we noemen je naam niet hoor, Monique) zei dat ze eruit ziet als een robot. Je merkt het, aan steun uit Nederland geen gebrek! ;o(

Nadat Renate van de eerste schrik is gekomen, besluit ze om morgen eerst maar eens te bellen met haar eigen tandarts om in ieder geval een afspraak te krijgen meteen na onze vakantie. Het tweede besluit is dat er niet meer gelachen wordt deze vakantie. Klaar d'r mee.

Maar weer terug tot de orde van de dag, we gaan dus bij het restaurant naar binnen en worden allervriendelijkst ontvangen. Bij het bestellen van onze gerechten adviseert de oberes Renate om de halve portie te nemen van het gerecht 'medaillons'. En dat voor 8 euries! Ik wil gaan voor de duurste steak, maar ze zegt resoluut dat ik dat niet op kan. Dus ik durf niet meer en bestel een 'kleiner' gerecht. Als het eten wordt geserveerd, krijg ik gewoon vier serieuze biefstukken voorgeschoteld.

Foto: Ja, die zijn allemaal voor mij!

En dit was dus het kleine gerecht?? En die halve portie 'medaillon' van Renate is ook een enorme lap vlees. Maar heldhaftig als ik ben eet ik keurig mijn bordje leeg. Renate, die veel minder kreeg voorgeschoteld, redt het niet eens om haar vlees op te krijgen. Na het afrekenen rijden we terug naar ons hotel. We rijden gezellig twee keer een rondje door het dorp vol eenrichtingswegen (uiteraard door verkeerde aanwijzingen van Renate en niet omdat ik verkeerd reed...) en komen dan eindelijk aan bij ons hotel. Voor ons genoeg avontuur voor vandaag. Wij gaan lekker slapen! Tot morgen.

Een dagje naar de kust

Na weer een goede nachtrust trekken we de gordijnen open en zien dat het vannacht heeft geregend. Toch is de temperatuur met 17 graden alweer aangenaam. Na het ontbijt gaan we een eindje toeren met huurauto Angelique naar de zuidkust. Onze bestemmingen zijn Estoril en Cascais. Ik had gelezen dat je van de mondaine badplaats Estoril langs een hele lange promenade kunt lopen naar het evenzo toeristische Cascais. We zijn rond 10.00u in Estoril en natuurlijk liggen al die andere luie toeristen dan nog op een oor. Lekker rustig voor ons. We vinden dus ook met gemak een parkeerplaatsje dicht bij de promenade. Het is helaas nog heilig dus ons uitzicht is niet zo heel duidelijk. Gelukkig is dat in de middag beter, dus verderop in dit verslag een betere foto van ons uitzicht.

Met ons zijn dus nog niet veel toeristen in touw. Wel Portugezen die aan het joggen, fitnessen (kijk mij eens, ik heb spierballen!), hun hond uitlaten (en midden op de promenade laten schijten, wat maakt het uit) en fietsen. Harold geniet van het sportieve, jonge vrouwelijk schoon dat ons al joggend in strakke outfits passeert. Na een half uur wandelen komen we in Cascais, de zon breekt langzaam door en we krijgen het zelfs warm. We wandelen langs een giga-enorm grote citadel genaamd Cidadela Cascais richting ons doel.

En als we om de citadel heen lopen, komt onze volgende bezienswaardigheid in zicht: de charmante vuurtoren van Cascais.

Harold heeft niet zoveel trek in nog verder wandelen naar de vuurtoren, maar mijn stappenteller vindt dat we nog lang niet genoeg stapjes hebben gemaakt, dus ik zet door. Ik had op internet gezien dat het rondom de vuurtoren erg mooi is en dat wil ik met eigen eugskes zien en ik wil er zelf een foto van. En het is inderdaad net zo mooi als op internet!

Op de voorgrond de villa Casa Santa Maria uit de 19e eeuw, gebouwd door een destijds stinkendrijke tabakshandelaar.

Ik wil ook genieten van het uitzicht bovenop de vuurtoren, maar Harold vindt het wel even goed zo. Nou, dan ga ik maar alleen. Ik koop een kaartje voor mezelf zodat ik de vuurtoren en de villa kan bezoeken en vertrek. Ik zwoeg mezelf de 100 treden naar boven en inderdaad, ook daar is het uitzicht op de oceaan en de stad mooi.

Helemaal onderaan op de foto zie je Harold druk wezen met zijn telefoon :o).

Daarna bezoek ik de villa en die is van binnen heel fraai, met overal betegelde wanden met complete schilderijen, zoals deze:

We lopen weer terug naar het centrum, genieten van een kopje koffie (decaf en met veel melk voor mij en een cappuccino voor Harold). Ik vraag Harold nog of hij niet iets bij de koffie wil. Nee, is het resolute antwoord.

Tsja, daarna moeten we ook weer terug. De zon begint aardig te branden, Harold vervloekt zichzelf dat hij vanmorgen niet zijn zonnebril uit de auto heeft meegenomen en daar begint het langzaam. Ik hoor hem steeds meer puffen en hijgen naast me en hij is zowaar vergeten waar we van de promenade af moeten om weer bij de auto te komen. Ook moet hij dringend plassen en houdt het amper vol tot we bij de openbare toiletten zijn. Als we bij de auto zijn, is zijn prioriteit water drinken, chips en fruit eten (lekkere combi ook). Maar na 5 minuutjes is hij weer helemaal het mannetje en kunnen we vertrekken. We rijden nog een stukje langs de kust om ergens bij een restaurantje met mooi uitzicht te lunchen. Harold zijn gedachten gaan uit naar hamburger met friet, ik denk aan een salade. We denken een gezellig, eenvoudig restaurantje te hebben gevonden met mooi uitzicht op de oceaan, maar eenmaal binnen is het toch wel een beetje een stijve en sjeke bende. We hebben het niet eens door, maar zodra we zitten, staat er al brood met boter, toast met een of ander goedje erop, verse kaas en een soort van aardappelkroketjes op tafel. Ik neem er eentje en vind de smaak met name wat flauw. Harold vraagt nog aan me of er vis in zit. Nee, zo smaakt het niet. Smaakt naar aardappel. Ondertussen pakt hij er eentje en neemt een hap. Pas op dat

moment kijk ik kritisch naar de inhoud en zie dat de structuur van het kroketje meer op vis lijkt dan op aardappel. Ik hou maar even mijn mond. Toch val ik door de mand. Jammer genoeg heb ik geen foto kunnen maken van dat gezicht van hem op het moment dat hij erachter komt dat hij vis eet ;o).

De prijzen op de menukaart liegen er niet om! 20 euro voor een hamburger?? Daar zitten toch wel heel veel frietjes bij en een lekker sausje?? Hij kan zelfs kiezen en neemt de mosterdsaus. Ik besluit om maar kabeljauw te nemen met wat gekookte broccoli. Na een kwartiertje worden onze gerechten geserveerd. Ik krijg een loeigroot stuk kabeljauw (gelukkig wordt een groot deel in beslag genomen door graat en wervelkolom) en Harold een hamburger die in een soort mosterdsoep drijft. Maar schijn bedriegt, het is een lekkere hamburger, laat ik me vertellen.

Na de lunch duiken we de binnenlanden in om weer bij ons hotel in Sintra te komen. We vertrouwen op de navigatie van Angelique, maar ze bakt er echt helemaal niks van (gister ook al niet, maar Harold wilde er niets over horen)! Ze stuurt ons de meest rare weggetjes in (onverhard en enorm smal en steil) en blijft de route maar herberekenen. Na de zoveelste misser is Harold er klaar mee. De auto gaat aan de kant, ik moet even uitstappen en er volgt een persoonlijk gesprek tussen Harold en Angelique. Na een half uur mag ik weer instappen en de conclusie is dat ze als vrienden uit elkaar gaan en ze mag als auto ook nog haar diensten bewijzen, maar we laten haar niet meer

navigeren, dat doen we weer via mijn telefoon. Heb ik toch maar mooi weer voor elkaar dat Harold liever mij vertrouwt dan Angelique, gnagna!

VRIJDAG 20 SEP 2019, 5:29 PM • PARQUE NATURAL DE SINTRA-CASCAIS, SINTRA

Op bezoek bij de Adams Family

Nadat we eventjes de beentjes horizontaal hebben laten rusten in de hotelkamer, gaan we op weg naar de laatste bezienswaardigheid die we in Sintra willen bezoeken.

Morgen reizen we immers 200 km naar het noorden. We hadden deze 'attractie' een paar dagen geleden al gezien vanaf Castelo dos Mouros en dachten meteen aan de Adams Family, die komische griezelserie van heul lang geleden. Maar het kan ook zijn dat je hier zomaar het monster van Frankenstein tegen het lijf loopt, je weet het niet! Een gigantisch maar grijs gebouw (ze noemen het heel bescheiden een 'huis') met allerlei torentjes, Quinta da Regaleira. Naar onze bescheiden mening een ware nachtmerrie voor iedere zichzelf respecterende bouwvakker. En ook nu, aan het einde van de middag, zijn vele met ons op hetzelfde idee gekomen. De rij voor de kassa is weer behoorlijk lang, maar dankzij de technologie en mijn vingervlugheid (hoezo bescheiden?) is een kaartje in een mum van tijd via de telefoon geregeld. En door! Binnenin het huis mag je alleen de begane grond en twee etages eronder bezoeken. Erg indrukwekkend. Eenmaal in tuinen van het domein komen we erachter dat het grote huis slechts onderdeel is van een 4 hectare groot domein. En dat domein heeft grote hoogteverschillen en enorm veel beplanting. Maar ook fonteinen, kapelletjes, grotten en tunnels. Via kronkelpadjes, trapjes, torentjes, kruipdoor sluipdoor padjes, olifantenpadjes, snelwegen, B-wegen en jawel voetpaden tussen struiken en bomen door kom je in alle hoeken van het domein. Nou ja, zonder de snel- en B-wegen dan. We voelen ons net twee kleine kinderen op disneyavontuur. Achter elke bocht of struik weer een nieuwe bezienswaardigheid of een ander geheim padje. En we zijn nog steeds bedacht op dat monster van Frankenstein.

Hier Harold met op de achtergrond de 'Poort van de voogden'. Aan zijn statuur te zien, vindt hij wel dat die poort bij hem past.

De meeste indruk maakt toch wel deze 'initiatieput'. Een put met zonder water gelukkig.

Deze is maar liefst 9 etages diep en heeft op elke etage onderaardse gangen die via een labyrint van gangen lopen naar andere verborgen plaatsen en ingangen op het domein. Niet alle doorgangen zijn open voor het publiek, maar helemaal onderin kunnen we de tunnels in duiken. We komen uiteindelijk terecht bij nog een initiatieput en we gaan hier weer naar boven.

Eenmaal boven zitten we weer in een ander deel van het park. Werkelijk adembenemend! Niet voor niets dat dit domein op de lijst van UNESCO staat. Eerlijk is eerlijk, dit is een van de mooiste, zo niet de mooiste bezienswaardigheid in Sintra. We sluiten de dag af met een maaltijd bij een leuk restaurantje aan de andere kant van Sintra. Op de heenweg moeten we door de vallei en terwijl we de trappen af naar beneden lopen, realiseert Harold zich hardop dat we ook weer omhoog moeten om uit de vallei te komen én dat we vanavond ook nog weer terug naar het hotel moeten. Onze kuitjes protesteren inmiddels een beetje van twee dagen trap op, trap af. We troosten onszelf met de gedachte dat we ook nog met een tuk tuk terug kunnen naar het hotel (het stikt hier werkelijk van de tuk tuks). Maar na een heerlijke en vooral gezellige maaltijd hebben we toch nog voldoende energie om de weg terug te wandelen. Niet door de vallei, maar eromheen. Een kleine omweg die mijn hubby graag neemt om maar weer niet omlaag en omhoog te moeten. Eenmaal in het hotel blijkt dat we vandaag 'slechts' 17 kilometer hebben gewandeld. Wat een bikkels zijn we toch!

Portugal in de regen

Tsjonge, jonge dag 4 al weer van onze roadtrip door Portugal. En vandaag is een een drive-by-look-and-feel-dag. Oftewel we gaan Sintra verlaten en verplaatsen ons naar Batalha.

Het is al weer vroeg dag bij ons op de slaapkamer en Renate heeft volop gedroomd. Jullie begrijpen dat ik hier niet te veel details over kan onthullen maar er komen een Portugese politieagent en handboeien in voor... ;-). We genieten van een voedzaam ontbijtje en pakken de laatste spulletjes in de koffers. Vorige week kreeg deze dag op Weeronline nog een 2 (heul erg slecht met veel regen) maar inmiddels is het cijfer gestegen naar een gloedvolle 5. Nog steeds wel regen maar wij zijn niet voor een kleintje vervaard.

We zetten de navigatie (we moeten in totaal rond de 220 km afleggen vandaag) op Peniche. Een plaatsje aan de kust dat te boek staat als een paradijs voor surferdudes en -chica's. Na een goed uurtje rijden rollen we langzaam het dorpje binnen. Het oogt een beetje mistroostig maar dat kan ook aan het druilerige weer liggen. Heldhaftig als we zijn, stoppen we bij de eerste de beste parkeerplaats, denderen samen al kraaiend van plezier de duinen over en vergapen ons aan de oceaan die zich voor ons uitstrekt. We voelen weer wat lichte regen op onze bolletjes en besluiten snel terug te gaan naar Angelique. Die alhoewel ze wat onbetrouwbaar is qua navigatie nog steeds een warm en droog onderkomen biedt. We besluiten de rondweg te nemen om het dorpje heen welke voor een groot deel langs steile rotsen voert. Prachtige vergezichten bewonderen en soms stappen we zelfs even uit om een foto te maken.

Na het rondje besluiten we naar de aangrenzende landtong te rijden om te kijken of we die helemaal af kunnen lopen. En dat kan! We parkeren de waggie en lopen de laatste 400 meter de landtong af. Maar de regen heeft de boel glibberig gemaakt met een soort diarreekaramelkleurige substantie waar je overheen loopt. Het blijft werkelijk helemaal aan je schoenen plakken en na 100 meter zijn onze schoenen 2x zo zwaar. Wat te doen? Doorgaan als dappere helden of terug als laffe watjes? We kiezen natuurlijk voor het eerste en maken de tocht af. Gelukkig staat er wat beschermde flora aan het einde van de landtong want daar kunnen we mooi onze schoenen aan afvegen. En nee, niet gelijk brieven schrijven naar Natuurbescherming met een klacht want het was wel begroeiing maar het was niet beschermd.

Panoramafoto van het uitzicht vanaf de landtong.

Na genoten te hebben van een prachtig uitzicht wandelen we bijna tot onze knieën in de derrie terug naar de auto. Renate wisselt haar stappertjes en ik veeg zo goed en kwaad als het kan mijn schoenen schoon. Hup in de voiture en door. Op weg naar Obidos. Een schitterend kasteeldorpje op de flank van een heuvel met prachtige straatjes en even zovele toeristische winkeltjes. Angelique ligt weer dwars en wil ons naar een Obidos sturen die 120 km verderop ligt. Dus we pakken good old Google maps erbij en scheuren soepeltjes 25 km verderop het dorpje Obidos binnen.

Op alle websites wordt gewaarschuwd vooral de auto niet te parkeren met je koffers er in. Het dievengilde slaapt nooit dus wees niet verbaasd als je auto is leeggeroofd als je terugkomt van het bezichtigen van Obidos. En eerlijk gezegd twijfelen we. Tenslotte zonder alle schoenen en jurkjes van Renate deze vakantie vervolgen kan echt niet. En oh ja, ook het eventuele gemis van mijn iPad gaat niet in de koude kleren zitten. Toch besluiten we het erop te wagen. We zoeken een mooi centraal parkeerplekje uit met de auto vol in het zicht van heel veel mensen en de koffers op 1 na volledig uit het zicht. Dat zou afdoende beveiliging moeten zijn. We wandelen het stadje binnen dat ook door andere toeristen is ontdekt. Echt? Ja, echt. Hele busladingen (het is natuurlijk een leuk dagtripje met de bus) worden aan- en afgevoerd. Wij surfen over de koppen van de toeristen het stadje binnen en bewonderen de mooie idyllische straatjes en de overblijfselen van het prachtige statige kasteel.

Een van de 'moet-je-geproefd-hebben' in Obidos is de plaatselijke kersenlikeur die in een chocoladeglaasje wordt geserveerd. Wij kijken er met afgrijzen naar en beelden doemen op van tantes die zich te goed doen aan kersenbonbons en daarna altijd wat vrolijker (of soms vervelender) waren dan gebruikelijk. Kortom wij zijn allebei niet van de kersenbonbons dus we slaan met gemak een rondje over. Het stadje is echt wel bijzonder en we lopen ook een rondje over de stadsmuur met prachtige uitzichten alle kanten op. We scoren een late lunch bij een piepklein tentje en besluiten daarna door te rijden naar Batalha. Oh ja, op speciaal verzoek scoren we een heerlijke fles Oppidum voor vriend Mike. Ook iets met kersen en likeur dus hij hoeft niet bang te zijn dat we ons vanavond niet kunnen beheersen.

Naarmate we dichterbij de auto komen, neemt de nervositeit toe, maar Angelique staat er nog steeds maagdelijk bij (oftewel ze is niet zichtbaar betast door een of andere onverlaat). Snel door naar Batalha.

Hier aangekomen (ritje van km of 60) rijden we bijna de nr. 2 bezienswaardigheid van Portugal ondersteboven.

Nou ja, dat lukt niet echt als je bedenkt dat dit een klooster inclusief met kerk is, die zo groot is dat je bijna de hele wijk Stadshagen er in kwijt zou kunnen. Naast de Sagrada Familia hebben we nog nooit zo'n grote joekeloekes gezien. Met open monden rijden we door naar het hotel. Dit is echt een heel leuk hotelletje met 23 kamers. De ontvangst is allervriendelijkst en we gaan snel naar onze kamer. Weet je het nog? De vieze schoenen met kerriekleurige derrie eraan? Nou, dit leek Renate een goed moment om de schoenen te reinigen in het bidet dat in de badkamer staat. En ja hoor, bidet verstopt en de stop met geen mogelijkheid meer los te krijgen. Met het schaamrood op de kaken gaat Renate het opbiechten bij de receptie maar daar wordt wederom allervriendelijkst gereageerd.

Na even bijgekomen te zijn besluiten we naar het klooster te gaan dat pontificaal in het dorp staat.

En zoals we altijd doen, kijken we even of we een kaarsje kunnen aansteken voor beide moesjes (en iedereen die ons dierbaar is en wel wat steun kan gebruiken). Maar er staat zo'n zeer milieuvriendelijk maar sfeerloos tableau met van die nepkaarsjes. Geen ervan is ontstoken. Maar ja, er zijn geen lekker ouderwetse waxinelichtjes te vinden, dus Renate moet er 1 euro in gooien om 2 van die nepkaarsjes te mogen ontbranden. Ze gooit het geld erin en.... er gebeurt niets. Ze denkt dat ze twee lichtjes mag uitkiezen, dus ze begint op allerlei plekken op het tableau te drukken. Niets... nog

steeds helemaal niets. Euh, zit er wel stroom op? Nou, nee. De stekker ligt op de grond. Renate sluit 'm aan en hoppa, ineens zijn alle lichtjes gaan branden! Om overigens na 2 seconden allemaal weer uit te gaan. Ze is er chagrijnig van en vertikt om er nog een keer weer een euro in te gooien. Moesjes, dat was 'm hoor, we hebben alle lichtjes voor jullie aan gedaan (al was het 2 seconden)!

We kopen een kaartje en bewonderen de pracht en praal. En de hoogte is gewoon onvoorstelbaar. Hoe ze dit ooit hebben kunnen bouwen ongeveer 600 jaar geleden is ons een raadsel. Overigens deed de bouw er meer dan 130 jaar over.

Binnen in het klooster stuiten we plotseling op het graf van de onbekende soldaat. Een hele historie zit hier omheen voor Portugal en ook dit (net zoals in Washington en Moskou) wordt bewaakt door soldaten. In dit geval 2 stuks. We treffen ook nog een standbeeld van Renate aan (iets met op te grote voet leven en zo..... ;-0).

Na het bezoek aan het klooster lopen we door de lichte regen terug naar het hotel. Even omkleden en door naar een eettentje. We scoren allebei een hamburger (en nog wat lekkernijen) en staan na een prima maaltijd een uur later weer buiten. Moe maar voldaan gaan we terug naar het hotel. Het was weer een mooie dag (nou ja, op het weer na dan) in Portugal. Tot het volgende verslag.

Kastelenmoe

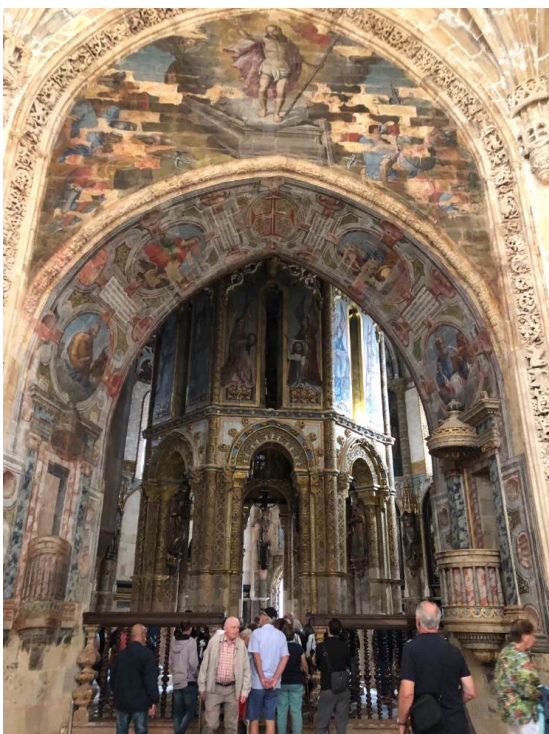
Vanmorgen zijn we gelukkig net wakker voordat de plaatselijke kerkklok om 7.30u op hol ging... en om 7.45u weer... en om 8.00u weer. Pfff. Maar we hebben goed geslapen vannacht en beginnen fris aan de dag. Onze hotelkamer is klein maar comfortabel en voldoet aan alle wensen. We ontbijten in een sobere ontbijtzaal die er meer uitziet als een bedrijfskantine.

Zelfs de kaarsen laten hun koppie hangen in deze sfeerloze omgeving. ;o
Maar het buffet staat vol met huisgemaakte jammetjes, taarten en goedjes. De hoteleigenaars bakken en kokkerellen er op los hier als het om taart en jam gaat. Ik pak een vaag uitziende tomaat die later een kakivrucht blijkt te zijn (wie kent 'm niet?). Qua smaak lijkt het een beetje op pruim. Keilekker in ieder geval! Harold blijft erbij dat het een tomaat is en moet er eerst eentje zelf proberen voordat hij me gelooft. En natuurlijk had ik gelijk, duh! Na de regen van gister is er voor vandaag een spatvrije dag voorspeld, maar als we naar buiten kijken, regent het verdorie toch weer. Gelukkig is dat over op het moment dat we vertrekken en dat blijft de rest van de dag ook zo. Vandaag rijden we een rondje. We beginnen in Tomar om daar een groot kasteel van de Tempeliers te bezoeken.

De lieve bescheiden en zachte indruk die we hadden van Portugezen staat behoorlijk haaks op de pompeuze gebouwen die ze in het verleden uit de klei hebben laten trekken. Woeha, weer zo'n joekeloekus van hogere orde! Imposant zeker. Maar als we binnen zijn, merk ik toch dat er bij mij een paleis-, kasteel- en kloostermoeheid is ingeslopen de afgelopen dagen. Harold niet, die slentert alle kanten op en leest alle, maar dan ook alle borden, helemaal!

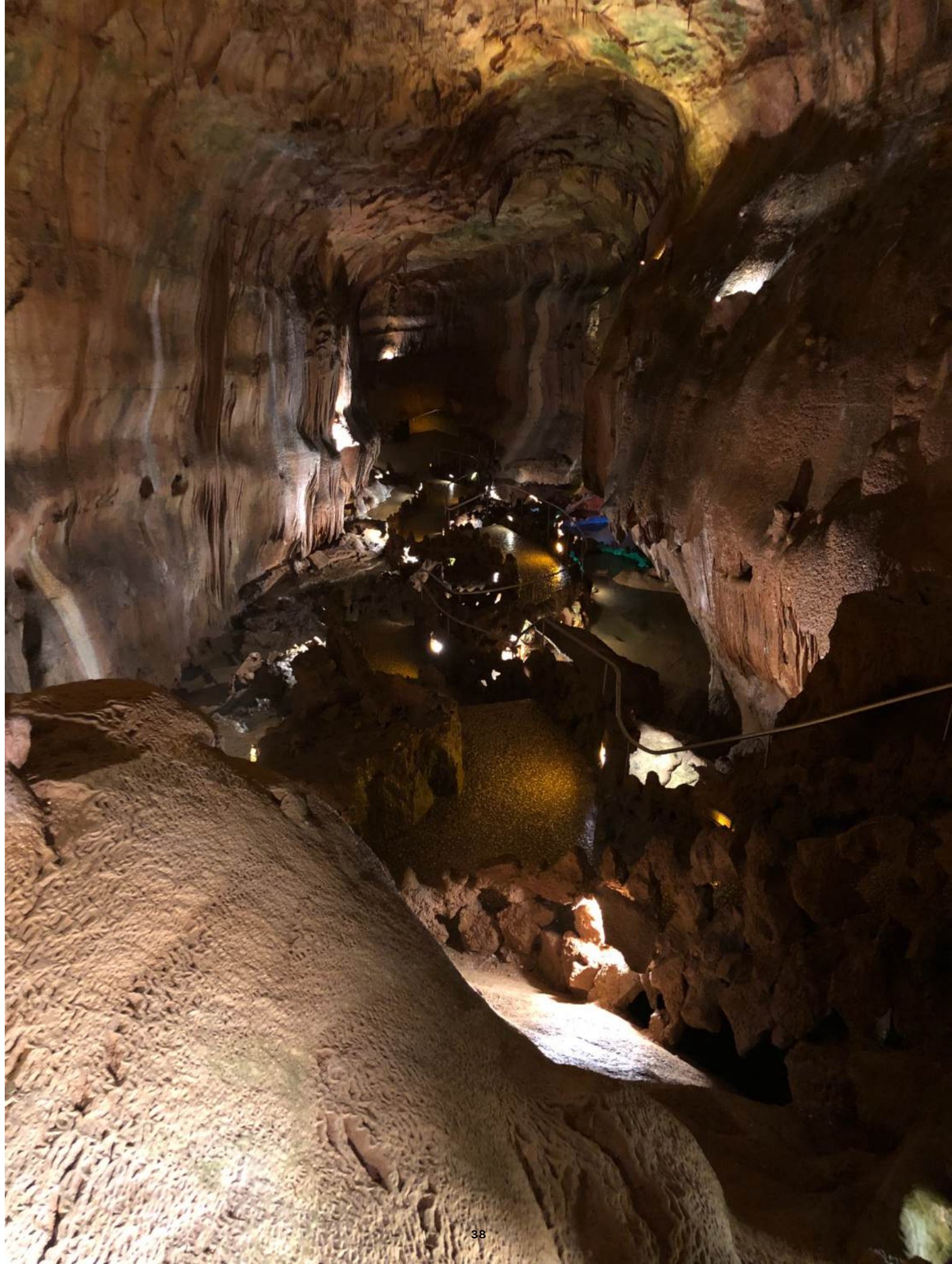
Maar okay, ook dit kasteel heeft weer zeer imposante ruimten.

Gelukkig hebben we vandaag ook nog wat anders op het programma staan, dus ik ben snel klaar met dit kasteel. Na een kopje koffie in de cafetaria naast het kasteel waar ze gebak hebben dat er echt veel lekkerder uitziet dan het smaakt, gaan we op weg naar de grotten van Mira de Aire. De grootste van Portugal en een van Portugals 7 natuurlijke wonderen. Als we daar vlak na het middaguur aankomen en ik de kaartjes haal, wordt me verteld dat we tot 13.00u moeten wachten voor de volgende rondleiding. Zonder begeleiding naar binnen is niet toegestaan. We planten onszelf op het terras met wat te drinken en we zingen het wel uit. Om 13.00u is het dan zover. Gids Philip (een jonge knul, te bijdehand naar Harold zijn zin, ik daag zo'n knulleke wel uit) neemt ons eerst mee naar een videoruimte waar we een film krijgen te zien over het ontstaan van een grot met stalactieten en stalagmieten en over de ontdekking van deze grot in 1947. Daarna gaan we de grot in met een groep van 24 mensen.

De grot is open voor het publiek sinds 1974. We gaan via allerlei 'kamers' langzaam naar 100 meter diepte (in totaal 683 traptreden) en leggen 600 meter afstand af van de 11 kilometer die deze grot lang is. Natuurlijk is alles mooi verlicht en zijn er trappen aangelegd, maar het blijft een bijzonder prachtige omgeving ondergronds.

Af en toe valt er een druppel water op je hoofd, maar volgens de Australiërs in onze groep brengt dit geluk. Harold kijkt nu al weer uit naar de volgende trekking van de Staatsloterij! Aan het einde van de 600 meter ondergronds hebben ze 5 fonteinën gemaakt. Euh... vast leuk bedoeld, maar een beetje jammer, het haalt volgens ons het natuurlijke er een beetje van af.

Als we weer bovengronds zijn, is het inmiddels ruim in de middag. Op de heenweg naar Tomar kwamen we vlak langs Fatima (nee, niet **onze** lieve Fatima, maar het plaatsje Fatima, het Portugese bedevaartsoord). We zagen toen al dat de snelweg ernaar toe helemaal tjokvol langzaam rijdende en stilstaande bezoekers zat. Het schijnt dat dit

plaatsje wel heel erg veel wordt bezocht. Maar aangezien wij puur van hart en geest zijn (echt!) én geen zin hebben om in een file te staan op deze mooie zonnige dag, denken wij dat we het wel redden zonder een bezoekje aan dit bedevaartsoord. Dan maar even een bezoekje aan Porto de Mos (jawel, weer een kasteel), maar ik ben zelfs te beroerd om binnen een goed kijkje te nemen.

Harold doet nog een poging maar komt snel tot de conclusie dat het kasteel van binnen volledig is gerenoveerd en gemoderniseerd. En alle zalen zijn omgebouwd tot kleine kunstgalerieën. Tenminste, zo heten ze. Maar de ruimtes zijn vrijwel allemaal leeg.

Laatste stop voor vandaag is de brug bij Batalha, de Boutaca-brug. Deze brug biedt een overgang over water, maar inmiddels stroomt er geen water meer onder de brug door.

We hebben vanavond (voor ons doen) pas laat een tafeltje in het nummer 1 restaurant van Batalha. Tenminste, volgens Tripadvisor. We wilden eigenlijk naar het restaurantje dat ons was aanbevolen door het hotel, maar dat was gesloten op zondag. We zijn netjes op tijd en we lopen binnen in een restaurant dat qua omvang doet denken aan die grote wokrestaurants in Nederland. Er loopt veel personeel heen en weer en we moeten even wachten bij de balie voor we worden geholpen. Na vijf minuten worden we naar onze tafel begeleid. We zijn niet de eersten in het restaurant. Maar als we er al een kwartier zitten, loopt een schoonmaakster met grote schoonmaakkar midden door het restaurant. Even later gaat een grote afwaskar door het restaurant en niet veel later loopt iemand met een grote gevulde waszak door het restaurant. We kijken vol verbazing toe maar gaan weer over tot de orde van de dag. Het voorgerecht dat ik wil bestellen is op (kan gebeuren), dus ik kies een ander voorgerecht. Harold bestelt als hoofdgerecht een steak, ik eendenborst in port gebakken met geroosterde vijg. Lijkt me een heerlijke combinatie. Ons voorgerecht komt snel, maar is lekker. Ons hoofdgerecht volgt er redelijk snel achteraan, maar op mijn bord geen vijg, wel gedroogde abrikozen. Dat vind ik jammer. Ik roep het personeel erbij en zij moeten eerst in het menu kijken wat er nou echt staat en er wordt iemand bij gehaald die me in gebrekkig Engels komt vertellen dat de vijg op is. Tsja, daar kan ik nu niet veel meer mee. Ik mag wel een ander gerecht bestellen. Daar zit ik ook niet op te wachten, Harold heeft zijn hoofdgerecht al (en hij is overigens druk met alle vette stukken uit zijn mond halen). Ik zeg dat ik het wel opeet. Had ik beter niet kunnen doen. De saus van port die erbij zou zitten, is in geen velden of wegen te bekennen en delen van de eendenborst zijn te lang gebakken, dus behoorlijk taai. Voor de rest is het gerecht gewoonweg saai. Ik eet de helft op en laat de rest liggen. Harold geniet nog wel van de delen die niet zo vet zijn. Bediening is verder vriendelijk, maar ja, die kunnen er ook niet veel aan doen. Een toetje hoeven we ook niet meer. Dus we betalen de rekening en gaan lekker terug naar het hotel. En ook wij moeten weer toegeven, niet alles wat op internet staat, is waar.

Oost, west, noord best!

We hebben lekker geslapen en op dag 6 trekken we verder noordwaarts. Doel van vandaag is Viseu. Deze plaats ligt halverwege onze laatste bestemming Porto en we hebben er zin in. Als we naar de eetzaal lopen blijkt dat Renate het reisleideren niet kan laten. Ze komt een paar wanhopig kijkende verdwaalde Fransekkies (onze bijnaam voor onze zuider-, zuiderburen) tegen en ze neemt ze gelijk onder de arm mee om ze de weg te wijzen naar de eetzaal. Ze zal toch geen nieuwe carrièreswitch ambiëren? In de eetzaal zitten we rustig te ontbijten als we worden opgeschrikt door een geluid uit de keuken. Het klinkt als een varken die een zware verkoudheid heeft en zijn neus heel hard snuit. We luisteren nog een keer goed en komen er dan achter dat het de citruspers is die amechtig zijn laatste ademu lijkt uit te blazen. We ronden het ontbijt af en vertrekken uit het hotel met een vriendelijke 'obrigado' (thank you in het Engels maar in goed Twents: aju en bedankt hèn).

We beladen Angelique als ware zij een ouderwetse pakezel en vragen haar vriendelijk ons de weg te wijzen naar ons eerste reisdoel van vandaag, Coimbra. Dit is een hipperwetse (kruising tussen ouderwets en hip) studentenstad met onder andere een van de oudste en grootste universiteiten van Portugal. Angelique ligt weer eens dwars en wil ons langs wegen sturen waar Google Maps heel anders over denkt. Na wat harde woorden van mijn kant weet ze opeens wel de goede weg te vinden en het rondreizend circus Kelderbossie trekt verder.

In Coimbra aangekomen zoeken we een parkeergarage en vinden die behoorlijk in het centrum. Gelukkig rekenen ze hier geen Amsterdamse prijzen voor het parkeren anders zouden we in een keer het hele vakantiebudget er doorheen jagen. Nato 'de reisleidster' Naty heeft weer een handige app op de kop getikt (gratis voor 3 dagen) die een mooie wandelroute door Coimbra voor ons heeft uitgestippeld langs de mooiste bezienswaardigheden. Ik kijk nog wat wantrouwend om mij heen, vinden we straks de parkeergarage wel terug, maar het onvergetelijke optimisme van Renate trekt me snel over de streep. Met onze wandelpatta's aan starten we de stadswandeling. Gelukkig doemt na 10 minuten het eerste, gezellig uitzijnde terras op en we besluiten om lentemente (wat in het Renates 'rustig aan' betekent) een bakkie koffie te scoren. Er worden twee heerlijke bakkies gescoord en dat kost ons (gezet in het centrum, jawel) het astronomische bedrag van 3 euries! We checken twee keer de prijs bij de serveerster maar ze volhardt in dit zeer aangename bedrag.

We duiken de stad in, lopen door de bekendste winkelstraat en zien van allerlei oude stadspoorten, stadsmuren, kerken, parkjes etc aan ons voorbij trekken. Hieronder zie

je een aantal voorbeelden.

Het weer is hier fantastisch (waar ken ik die spreuk ook al weer van?), zonnetje, 23 graden en voldoende schaduw. Wat het wat uitdagender maakt zijn weer de good old fashioned hoogteverschillen waarvan we de Portugezen verdenken dat ze deze moedwillig in hun steden/dorpen hebben opgenomen om de toeristen het zweet op de rug te jagen. Op en neer, links en rechts vervolgen we onze route slingerend door de oude stad.

Rond het middag uur komen we een verborgen juweeltje tegen. Het is een oude weeshuis wat inmiddels is omgetoverd in een klein museum. Prachtige zalen, een prachtige kleine kerk en een kerktoren die een mooie uitdaging vormt om te

beklimmen. Het uitzicht belooft spectaculair te zijn.

Maar voordat we op het dak van de toren staan moeten we kruipdoor, sluipdoor het iele trappetje naar boven. We weten in ieder geval dat Billy Turf (en daarmee volgens de statistieken ook heul veel Amerikano's) nooit zou kunnen genieten van dit uitzicht... Bovenaan gekomen (en toch behoorlijk hijgend en bezweet genieten we van het prachtige uitzicht.

Na dit fraaie juweeltje vervolgen we onze weg naar het centrum van de universiteit. Spectaculaire gebouwen waar allerlei faculteiten in zitten worden ons deel en we kijken onze ogen uit. Vooral het centrale plein is erg indrukwekkend en heeft wederom een mooi uitzicht.

Ai, daar doemt de nieuwe kathedraal op en terwijl ik naar rechts kijk zie ik een smeekbede in de ogen van Renate. 'Niet weer een kerk van binnen bekijken' lees ik in haar ogen. Mild als ik ben neem ik de zware taak in mijn eentje op me en ga de kerk van binnen bekijken. Opvallend zijn hier de ornamenten die rijkelijk zijn aangebracht in de kerk en waar een paar kunstenaars zeker hun tanden op stuk hebben gebeten.

Het circus trekt verder en we ontdekken nog een verborgen schat in de stad. De botanische universiteitstuin. In 1890 speciaal aangelegd om gewassen te laten groeien die dan weer bestudeerd konden worden waarschijnlijk bij de faculteit biologie (of plantenkunde of gewoon als leuk bosje bloemen op het bureau van de rector magnificus). Centraal in de tuin ligt een magnifiek bamboebos. De eerste bamboe is hier ook geplant in 1890 en het bos is heel dicht met hele lange, armdikke bamboestengels. Echt indrukwekkend. We lezen dat de bamboe wel acht meter hoog kan worden en dat als de condities goed zijn de bamboe wel 5 cm per uur kan groeien.

Bij dit laatste feitje zetten we zo onze vraagtekens maar ja het staat er wel

We verlaten de botanische tuin en inmiddels beginnen onze voetjes en beentjes trek te krijgen in een beetje rust. En omdat ik de hele week al een brave jongen ben mag ik eindelijk een Burgerking bezoeken om daar te genieten van een voedzame maaltijd (er zit echt sla op de Whopper hoor!). Renate scoort een lekker salade waar ze echt van geniet. Het wordt langzaam tijd om Coimbra gedag te zeggen en we rekenen lachend 4,30 euro af voor het parkeren. Angelique gaat in gierende galop richting ons einddoel van vandaag, Viseu. Het is al met al nog 90 km rijden maar het is zo voorbij. En eerlijk is eerlijk ook hier heeft mijn eigen privéreisleidster kosten noch moeite gespaard en we

komen in een prachtig hotel. Hotel Pousade de Viseu. Een oud ziekenhuis van 3 verdiepingen. Likje verf, 4e verdieping er bovenop en je hebt een prachtig hotel. Onze kamer is echt lekker ruim en voordat ik wat kan zeggen ligt Renate heerlijk op het balkon in het zonnetje. Na gedane arbeid is het goed rusten!

Van hoog naar laag

Zoals Harold gister al vertelde, is ons hotel een voormalig ziekenhuis met een prachtige lounge waarvan ik maar even een panoramafoto heb gemaakt. Voor een hotel dat volgens de website is volgeboekt, is het er continu verdacht rustig...

We hebben gisteravond nog een kleine rondwandeling door de stad gemaakt langs de kathedraal en mooie azulejos (met tegels versierde muren).

Daarna hebben we een hapje gegeten in een heel leuk restaurantje in Viseu (de leukste tot nu toe), Palace, waar Harold heerlijke kip op een stokje heeft gegeten.

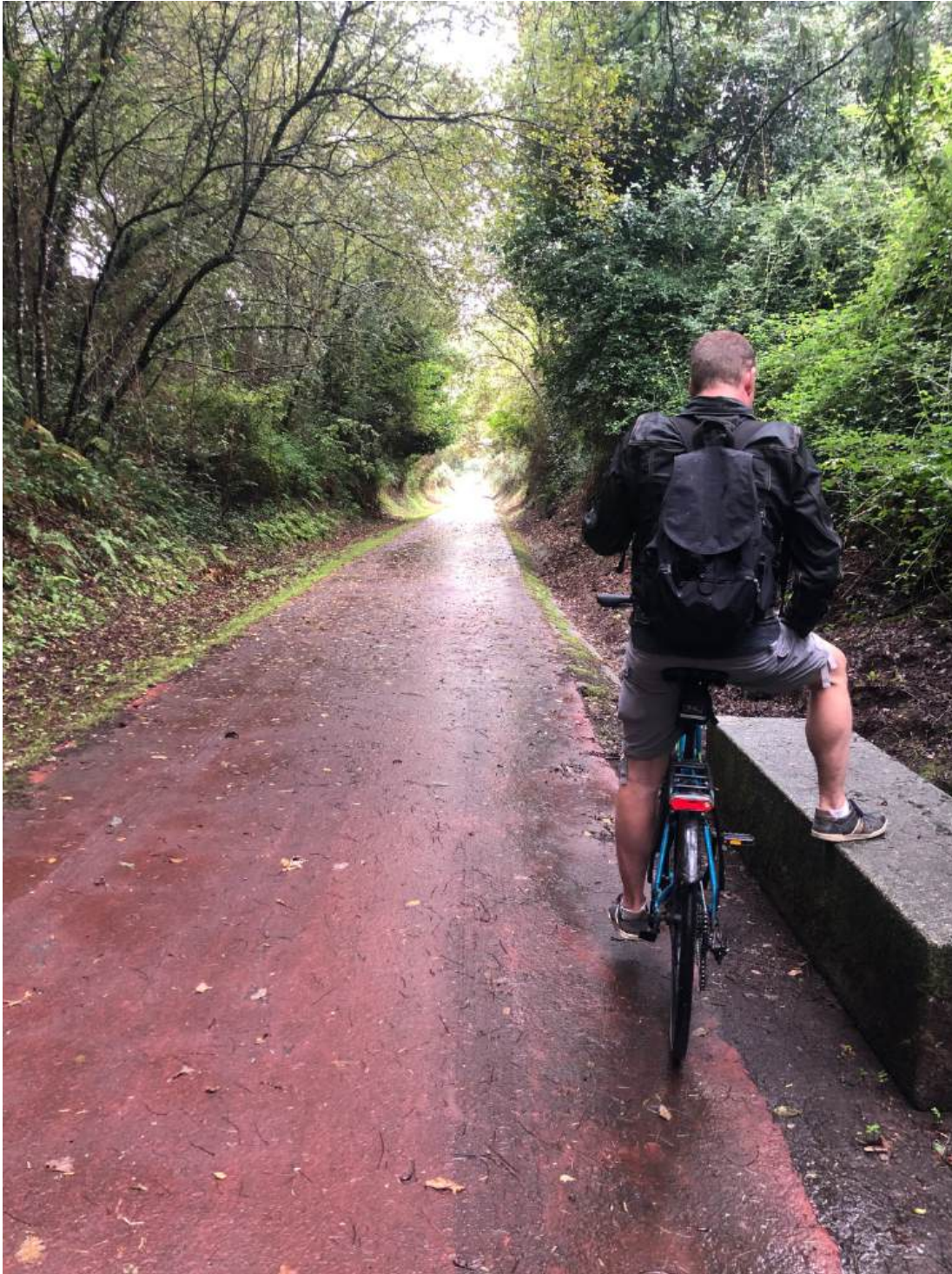
Vandaag staat een fietstour op het programma. En dat terwijl het al sinds zonsopgang smost en miezert buiten. Zo'n 40 km bij Viseu vandaan is een voormalige spoorlijn die 8 jaar geleden volledig geasfalteerd is. Je kunt er nu een fietstocht maken van 47 km (enkele reis). Wij kiezen uiteraard de route die heel langzaampjes van boven naar beneden gaat. We moeten eerst de fietsverhuur op het laagste punt van de route vinden, ergens middenin de rimboe van een vallei tussen de Portugese heuvels. Het weer onderweg is echt troosteloos!

Harold heeft nog steeds een knipperlichtrelatie met Angelique en elke dag opnieuw geeft hij haar weer een nieuwe kans om de navigatie te verzorgen. En elke keer weer stuurt ze ons de verkeerde kant op of laat ze ons een doodlopende straat inrijden. Ik kijk telkens lijdzaam toe totdat Harold zijn handen in de lucht gooit en het mij weer laat overnemen met Google Maps als ondersteuning. En dat gaat uiteraard vlekkeloos (bijna altijd dan). We melden ons netjes op tijd om 9.45u bij de 'fietsverhuur' die niet meer is dan een houten schuur van ene Piet die 31 jaar geleden had kunnen meedoen aan 'Ik vertrek', maar toen bestond het programma nog niet. Hij en zijn vrouw zijn destijds geëmigreerd naar Portugal en hebben daar een aantal vakantiehuizen verhuurd. Inmiddels zijn ze op leeftijd en verhuurt hij alleen nog fietsen. We kiezen een fiets uit, die gaat daarna op de fietsendrager en hij vervoert ons naar... jawel, een locatie nog geen 5 km bij ons hotel vandaan. Daar is immers het beginpunt van Ecopista (zo heet de route). We houden al sinds 8.00u de weer app in de gaten en het zou toch rond 10.00u droog moeten zijn... Maar als we om 10.45u weer in Viseu zijn, miezert het nog steeds. Nou, vooruit met de geit, we gaan gewoon op pad. De eerste 16km fietsen we vaak op vals plat (en dat is dus in ons nadeel) en klimmen we steeds nog een klein stukje omhoog.

Nee, niet een boerin met kiespijn op de foto, maar eentje met blootliggende ijzeren tand die er niet charmant uit ziet als ze lacht ;o)

Harold is helemaal in zijn sas en stunt er wat af op zijn leenfiets. Elke 500 meter staat er een paaltje die ons laat weten hoeveel afstand we hebben afgelegd en natuurlijk moet hij steeds als eerste het paaltje voorbij (ach, mannen!).

Na een uurtje fietsen is het eindelijk zo goed als droog. De temperatuur is aangenaam, dus de jas kan uit. Piet had ons al verteld dat er op ongeveer 17,5 km een leuk cafeetje zit (en meteen de enige die we onderweg tegenkomen) waar je wat kunt eten. We komen stipt om 12.00u in een gehucht aan (dat is het tijdstip waarop eetgelegenheden

hier opengaan) en daar zijn een bar en een min of meer restaurantje naast elkaar, gerund door zwaarlijvige man en zijn dito zoon. We gaan het café binnen. Niet veel later volgen andere gasten, we vermoeden dorpsgenoten. Engels beheersen vader en zoon amper, dus we hebben gesprekken van weinig woorden.

Wat we willen drinken? Nou, een cola voor Harold en voor mij een mineraalwater. Niet veel later staat er een literfles cola voor Harold en een dito fles mineraalwater voor mij op tafel.

Een menu is er niet, maar de keuze is reuze! Soep of geen soep, daarna kip, varken of vis. De eigenaar raadt ons aan om alle drie gerechten te bestellen, maar nadat ik in Kroatië een keer op een boot een hele vis geserveerd kreeg (met eugskes er nog in) sla ik ff over deze keer. We zeggen tegen elkaar: ach wat kan er mis gaan, zolang we maar niet alleen vettig vlees krijgen en tuinbonen. En ach, laten we de soep ook maar proberen. Die staat in een mum van tijd op tafel en heeft de gele kleur van aspergesoep, maar smaakt naar.... tja... niks eigenlijk. Er drijft wat grove koolachtige groente in die we ook niet echt kunnen definiëren. Maar ach, vies is het nou ook weer niet. Om ons heen stroomt het restaurant steeds voller en iedereen kent iedereen en de gesprekken zijn kort. Af en aan lopen vader en zoon de keuken uit met borden soep en/of de hoofdgerechten.

We krijgen eerst het varkensgerecht: vlees met veel bot en vet in een bak met... jawel... tuinbonen!

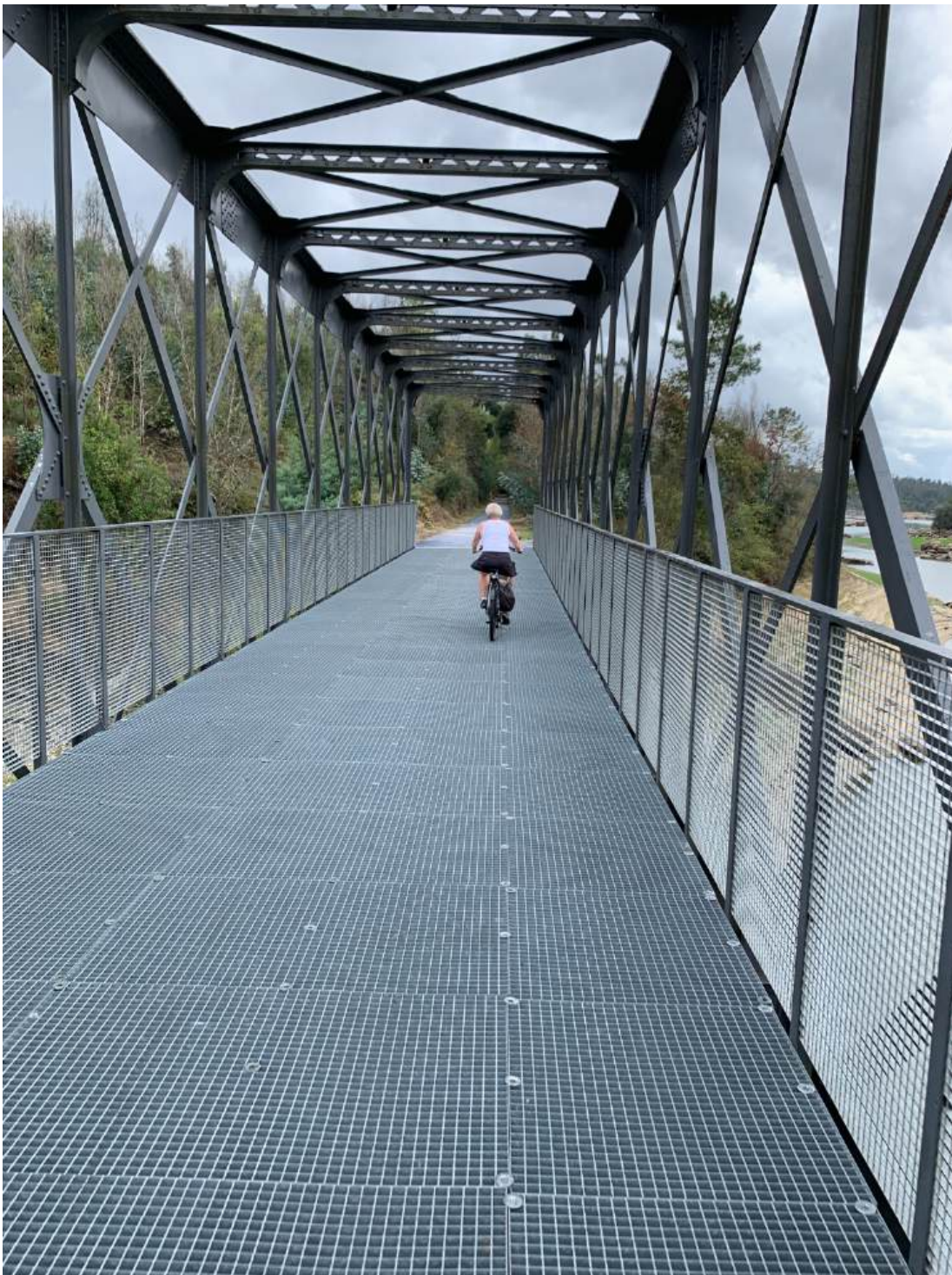

Maar dit is nou niet echt het type cafe waar je je verwende zelf kunt zijn, maar dat je bang moet zijn dat je de gastheer beledigt en een hele horde boze dorpsbewoners schreeuwend en vloekend achter je aan krijgt. Dus we vermannen ons en worstelen ons door een deel van het vlees en de tuinbonen heen (en ach, het viel best mee). Daarna volgt de kip. Deze ziet er net zo niet smakelijk uit als het varkensgerecht: gekookte kippenpoten in een smurrie van rijst. Ook hier doen we een dappere poging om in ieder geval iets op te eten, maar we laten de rest liggen. De eigenaar komt naar ons toe en vraagt of we het wel lekker vinden! Jaaaa, zeker wel! Maar we hebben ook al soep gehad, dus we zitten vol! Inmiddels is er aan de tafel naast ons (ongeveer 10cm verderop) een man komen zitten. Hij krijgt 1 minuut zijn kipgerecht nadat het bij ons is afgeruimd. Ik zou toch zweren dat het dezelfde schaal is met de kippenpoten die wij hebben laten liggen!!!

Dessert dan? Neeeee, danku! Harold bestelt nog een koffie en dan komen er twee kleine glazen op tafel die gevuld worden met rode port. Ook dat slaan we - beleefd als we zijn - niet af, maar daarna is het wel klaar en willen we vertrekken. Harold vraagt om de rekening, maar die komt pas nadat onze glazen nog een keer zijn gevuld met port en de eigenaar bijkans blijft staan kijken of we dat glas ook wel achteroverslaan. En ook nu blijven we weer beleefd. Aangezien we beide weinig alcohol gewend zijn, verwachten we dat we zometeen katjelaam op de fiets zitten. Gelukkig valt de rekening enorm mee en we stappen wiebelend en giechelend weer op de fiets. Nog 'slechts' 30km te gaan! De zon breekt door en we fietsen lallend door prachtige landschappen, langs valleien en gehuchten.

Tegen 14.45u zijn we weer terug bij Piet en leveren we onze fietsen in. We zijn helemaal in onze sas dat we deze fietstocht hebben gedaan. Harold verheugt zich inmiddels al op de massage die hij heeft besteld in het hotel om 16.30u. Dus we karren lekker terug naar het hotel. En ik heb dan mooi even tijd om dit verhaaltje te typen en lekker te relaxen op de kamer.

Feliz Anniversario (hieperdepiep hoera, of zoiets)!

Jawel, het is 25 september en dan weten jullie allemaal wel wat dat betekent. Het is de verjaardag van Renate en de laatste jaren vindt ze het fijn dit in den vreemde te vieren. Vorig jaar was het Moskou en dit jaar is het Viseu/Porto.

We hebben allebei heel goed geslapen ondanks de ietwat harde matrassen. Maar ja, ik heb me gisteren een uur lang laten kneden als een wit brood, dus ik was maximaal ontspannen. Als we uiteindelijk allebei goed en wel wakker zijn, zien we dat het al half 8 is. En inmiddels hebben een aantal vroege vogels gepoogd Renate te bellen om haar te feliciteren. Zoals het een goed echtgenoot betaamt heb ik een mooie verjaardagslied aan om haar 51e (wat zeg je, 51?? Ze ziet er toch echt een stuk jonger uit...) verjaardag de nodige luister bij te zetten. Ze neemt een met veel liefde handgeschreven kaart in ontvangst en mag daarna haar cadeautje uitpakken. Het is een enorme verrassing voor haar wat er in zit, niet dus. Ze wist al dat ze dit ging krijgen en toch slaagt ze er in, als een ware Meryl Streep om een enorme blijdschap ten toon te spreiden. Maar even zonder flauwekul ze is echt heel blij maar haar nieuwe speeltje. Het zijn draadloze koptelefoonoordjes van Apple. Ze zijn nog steeds lelijk en zien eruit als die opzetstukjes van een elektrische tandenborstel, maar eerlijk is eerlijk, er zit een prachtgeluid in.

Omdat het Renates dag is geef ik aan dat ik haar de hele dag volg, zonder klagen etc. Zij mag bepalen wat we gaan doen, waar we het gaan doen, hoe laat we het gaan doen dus ik ga echt in de maximaal dociele modus. Ik heb wel twee regels waar ik me aan moet houden. Het moet wel mogen van mijn geloof (huh, zul je je afvragen welk geloof is dat dan?) en het mag niet ingaan tegen mijn eed als officier van de Koninklijke Landmacht die ik ooit heb afgelegd. 'Ha, dan gaan we vis eten' zegt Renate meteen. Gelukkig voor mij mag dat natuurlijk niet van mijn geloof (oftewel het is een niet bestaand geloof waar alles onder valt wat ik zeker weten niet wil... ;-)).

We kleden ons aan en gaan op naar het ontbijt. De sjampoepel staat weliswaar zeer verlokkelijk in een emmer op ons te wachten bij het buffet maar sterk als wij zijn slaan we een glaasje drank in de vroege ochtend toch maar over. Het ontbijt is ok maar niet echt spectaculair. En dus prima.

Tijd om de koffers weer in te pakken voor de laatste grote reis. Einddoel van deze dag en tevens laatste bestemming van deze vakantie is Porto. Hier hebben we al veel over gehoord en de komende 3 dagen zullen we zelf gaan onderzoeken of al die verhalen kloppen. We rijden om een uur of 10 weg en het is erg rustig op de snelweg. We hebben definitief afscheid genomen van de navigatie van Angelique (en nee, na deze

reis blijven we geen vrienden, de relatie is nu echt alleen nog maar zakelijk) en Renate zorgt dat ik op de goede snelweg kom en ik geniet rustig rijdend (jawel, ik heb de cruise control op 100 gezet terwijl ik hier 120 mag!) van de mooie natuur en omgeving. Renate is druk met bellen maar vooral met appen. Er zijn heel veel mensen die haar een fijne verjaardag willen wensen en dat voelt natuurlijk altijd goed.

De reis verloopt voorspoedig en rond 11.30u komen we aan bij ons laatste verblijfsadresje van deze vakantie :Casas do Porto, een mooie appartementencomplex in het oude gedeelte van Porto, de wijk Ribeira. Het is echt een mooi appartement en we worden allervriendelijkst ontvangen. We krijgen direct twee champagneglazen in de hand gedrukt want 'hi, ha, ho daar moet op gedronken worden' tenslotte is Renate jarig. We nemen de bubbels met veel liefde in ontvangst maar geven aan dat we hem later zullen opentrekken. We hebben tenslotte nog een hele middag en avond te gaan en om vandaag nou weer rond het middaguur al tipsy te worden, spreekt ons niet echt aan. We bekijken het appartement en de goed gevulde koelkast (voor 3x ontbijt) en krijgen allerlei tips wat we absoluut moeten gaan bezoeken. En als we dat allemaal willen bekijken, zien jullie ons voor de kerst niet terug in Nederland. Dus ook hier geldt weer 'die Qual der Wahl' (kortom: dilemma, dilemma, arme wijes).

Er is geen ruimte om te parkeren bij het appartement (zeg maar alsof je voor de deur zou willen parkeren in de PC Hooftstraat in Amsterdam) dus we moeten op zoek naar een andere plek. Betaald kan een paar honderd meter verderop of een 1,5 km verderop maar eigenlijk willen we toch gewoon gratis. En dat lukt. Je moet er wel een kleine 1,5 km voor lopen maar daar kan hij prima staan. We besluiten dit te doen. En gelijk door, Porto in om al het moois te bewonderen.

We lopen een zigzag trap op die voor het laatste is bestegen tijdens de 80-jarige oorlog en weten niet waar we uitkomen. Halverwege, op zo'n 15 meter hoogte, komen we twee andere 'verdwaalde' toeristen tegen die een leuke foto van ons maken. Bovenaan gebruiken we Google Maps weer om richting het appartement te lopen. We stoppen onderweg op een terrasje om een heerlijke lunch te genieten (Renate een vissalade en ik een vleessalade die wel mag van mijn geloof). En het eten smaakt ons voortreffelijk. Dan even snel naar het appartement en door. Renate, opperakela en reisleidster als hobby, heeft op weer zo'n wandelapp een mooie route gezien die we kunnen lopen. Deze voert langs de mooie bezienswaardigheden in het oude centrum van Porto. De route is 3 km lang maar er staat dat je er 2 uur over doet. En we weten nu ook hoe dat komt! Je klimt naar heel hoog en daalt naar heel laag. En dat allemaal met steile trappetjes en/of gangetjes/weggetjes. Erg mooi allemaal maar mijn benen hebben het er best moeilijk mee. We stoppen nog op een terrasje voor een lekker drankje en een pastel de Nata (een bladerdeegbakje met custard) bij de beste pasteldenatabakker van de ganschen omgeving. En het moet gezegd, hij is heerlijk. We dalen nog even af naar het water (Porto wordt in tweeën gedeeld door de rivier de Douro).

Het ene deel heet Porto en aan de overkant van de rivier heb je Gaia) en lopen langs het water. Hier is het bijzonder toeristisch en nadat Renate een aantal folders met

prijzen heeft gescoord voor een riviercruise van 1 uurtje wandelen we op ons gemak terug naar ons appartement. Vanavond gaan we genieten van een mooi verjaardagsdiner. Oh ja, het weer was vandaag heerlijk. Graadje of twintig met zon en een verkoelend briesje.

Hollanders maken Porto onveilig

Deze kop zou zomaar in de krant kunnen staan. We hebben een fietstour geboekt, een 3 uur durende fietstocht (jawel, met e-bikes, want als je Porto kent, weet je dat er veel hoogteverschillen in de stad zijn) met gids door de stad. Om 10.00u melden we ons aan de oever van de Douro, de mooie rivier die door de stad slingert. Binnen no time ben ik al beledigd, ik moet een helm op. Alsof ik niet kan fietsen. Ik, uit fietsland nummer 1!!!

Helaas, het is verplicht met een e-bike in Portugal (en ik verwacht dat Nederland echt nog wel gaat volgen, brrr). Met ons staan nog eens 5 'Bredase hockeymeisjes' te trappelen van ongeduld om mee te gaan met de tour. Ze zijn luid, melig, druk met elkaar en luisteren uiteraard niet naar de instructies. Daarnaast hebben ze zeker 45 lentes gezien. En in ons midden zijn ook nog twee VS'ers uit Colorado en twee Engelsen (ja, uit Engeland). Onze gids heet Valter (spreek uit Balter), maar dat vindt Maaïke, een van de hockeymeisjes te moeilijk, dus ze roept de eerste keer 'Vladivostok' om zijn aandacht te trekken. Met zoveel vrouwvolk werpt Harold zich meteen op als fietsenkenner en -maker en hij sleutelt hier en daar wat aan de fietsen van 'de meisjes'. Die staan kirrend toe te kijken en worden alleen maar meliger. We vertrekken en na 10 meter concluderen twee hockeymeisjes luid dat hun zadel te

hoog of te laag zit. Joh, dat had Valter net van te voren nog even gevraagd: fiets een stukje en check even of je zadel goed zit. Dus we stoppen weer en Harold gaat driftig aan de slag om de zadeltjes op de juiste hoogte te doen. Ik kijk toe en ben blij dat ik niks hoeft te doen ;o). We moeten het eerste stuk meteen steil omhoog en de Engelse dame (die beweert dat ze in eigen land menig man voorbijfietsst) vindt het allemaal maar eng en moeilijk, dus die loopt liever. De Amerikaanse dame (Kimberley) vindt alles 'fabulous' en 'great'. Onze karavaan van fietsende e-bikers met hellum krijgt veel bekijks en menig automobilist en voetganger ziet de optocht zuchtend of zelfs foeterend voorbijgaan. Daar trekken wij ons natuurlijk weer eens niets van aan ;o).

De tour voert ons langs de hoogtepunten van de stad en we hebben het enorm gezellig met zijn allen. We krijgen zelfs een snoepje van Maaïke: "Wilde jij uit Zwolle ook een Tictacske?" Slaan we niet af natuurlijk! In de stad komen we veel studenten tegen, de ontgroening hier duurt slechts een hele maand. De ouderejaars dragen zwarte nette kleding met een grote zwarte sjaal tot bijna aan hun voeten en de eerstejaars hebben een rode (of andere kleur, afhankelijk van de faculteit) sweater aan en moeten opdrachten uitvoeren.

Voor de liefhebbers van Harry Potter: Valter stelt zelfs dat J.K. Rowling haar inspiratie voor de boeken over Harry Potter haalde uit de kleding van de studenten, de fontein met de griffoenen (Griffindor) voor het universiteitsgebouw.

Een van de opdrachten vandaag is collecteren voor de Portugese kankerstichting. Valter, zelf student geweest 10 jaar geleden (nog voor het toerisme op gang kwam in Porto) ziet lijdzaam toe hoe eenvoudig de eerstejaars geld ophalen bij de toeristen. In zijn tijd ging dat niet zo makkelijk! En ook wij doen een duit in het zakje. Als we onderweg een kopje koffie drinken, komt er weer een nieuwe groep studenten collecteren. Wij hebben al gegeven, dus we willen ff overslaan. Maar Harold roept tegen de studenten dat zijn vrouw wel graag een selfie wil maken met een van de leuke jongens en dat ze daarvoor wil betalen. Hilariteit alom en Harold? Die gaat ondertussen ff naar het toilet. Dus ik maak een selfie met een leuk joch en doneer nog een keer; zijn hele groep te ontgroenen studenten doet van blijdschap een dansje. Geweldig!

En door, we hebben nog wat gebouwen te gaan. Eerlijkheidshalve moet ik toch maar opbiechten dat we 90% van de vandaag bezochte bezienswaardigheden gisteren ook al hebben gezien. Maar we hebben enorme pret met de hockeymeisjes en Harold maakt tijdens het fietsen nog een filmpje van de hele groep en maakt zichzelf daarmee onsterfelijk populair. Af en toe moeten we weer stoppen omdat de Engelse dame weer eens te voet is gegaan tegen een helling op of van een helling af, of de Amerikaanse Kimberley zit met haar voorwiel vast in het spoor van de tram. Tsja, als je het qua fietskunsten wilt winnen van de Dutchies, moet je aardig wat in huis hebben.

Na de fietstour is het tijd voor een groepsfoto en wordt er innig afscheid genomen (ja, we bellen echt hoor!).

Het is allang lunchtijd. Eerst maar eens zorgen dat we weer boven in het centrum komen. We nemen de kabelbaan naar boven.

We gaan een Portugese (of Portose?) lekkernij proberen, een Francesinha, ofwel een broodje hartfalen. We waren al gewaarschuwd dat we niet elk zo'n unit moesten bestellen, gewoon eentje delen. Dat hebben we dan ook maar gedaan. Maar eerlijk is eerlijk, lekkah lekkah! Daarna hebben we nog even gewinkeld in dé winkelstraat van Porto. Maar daarna is het wel weer genoeg geweest voor vandaag. Vanavond nog een gezellig tweede verjaardagsdiner, maar daarover later meer.

Twee verjaardagsdiners (hoe cool is dat?)

Hoe ik het voor elkaar krijg dat ik twee keer een verjaardagsdiner krijg? Nou, Harold wilde op mijn verjaardag een tafeltje reserveren bij Muu, het nummer 1 restaurant van Porto en tevens steakhouse. Hij had al gemaïld dat ik jarig was en of ze hem konden helpen er een romantische avond van te maken. Maar helaas, het restaurant zat vol. We konden er niet eerder terecht dan op de 27e, twee dagen na mijn verjaardag. Mmmmh, jammer!

Dan maar een ander maar ook mooi en sfeervol restaurant gereserveerd: Palco. Ook hier stelde Harold weer de vraag of ze iets speciaals konden regelen in het kader van mijn verjaardag. Daar waren we dus op mijn verjaardag. Een mooi en stijlvol restaurant waar we allervriendelijkst werden ontvangen. Maar mijn verjaardag? Er werd niets over gerept en Harold had geen zin om er nog over te beginnen. Ik vond het al lief dat hij een poging had gedaan. We hebben ons enorm vermaakt en de gerechten waren echt heel lekker, dus de avond was op zich al geslaagd. Maar na het hoofdgerecht kwam de vriendelijke gastvrouw ineens met een brownie met daarin een brandend kaarsje en twee glazen bubbels. Dat was dan toch wel een leuke verrassing. En de grap was dat het zo'n kaarsje is wat je steeds opnieuw kunt uitblazen, maar na een paar seconden gaat het gewoon weer aan. Dus ik had even een gevecht met het kaarsje en de gastvrouw had er wel schik in. Maar wat denk je? Ik heb gewonnen!!!

Nadat Harold het tafeltje bij Palco al had gereserveerd, werd hij deze week gebeld door de manager van zijn eerste keuze Muu dat er op de 26e een tafeltje vrij was gekomen en of Harold mogelijk toch nog de verjaardag van mij wilde vieren. Harold legde uit dat de verjaardag op de 25e is en dat dat dus perse niet meer hoefde. Maar Miguel gaf aan dat ze er toch wel aandacht wilden besteden. En dat is natuurlijk altijd leuk. Dus gisteravond hebben we het nog eens dunnetjes over gedaan in een nóg beter restaurant (niets ten nadele van Palco hoor). Bij binnenkomst lag er een roos met een kaart op tafel en kreeg ik een dikke smakkerd van de manager Miguel.

Maar vanavond was in alle opzichten echt onvergetelijk. Het personeel komt bij je aan tafel zitten om de hele kaart uit te leggen (ja, bij iedereen hoor, niet alleen de domme Hollanders). Het is een geweldig mooi industrieel en smaakvol ingericht restaurant met oog voor detail en je voelt je heel speciaal (ik denk ook als je niet net jarig bent geweest). Je ziet echt dat de mensen passie hebben voor hun werk en alles doen om het de gasten naar de zin te maken. En dat lukt!

En ook hier kreeg ik na het hoofdgerecht een mini chocoladetaartje met een brandend kaarsje erin en voor ons beide een glas bubbels.

(Kijk die meneer op rechts eens jaloers kijken, haha!) En dat flesje parfum op tafel? Dat was voor Harolds nagerecht, nog wat extra limoen-/mintsmaak voor over zijn dessert. Overigens, het toilet is ook noemenswaardig. Het is net een SM-kelder! Vanaf het plafond hangen allemaal kettingen en het hele toilet zelf is zwart: muur, vloer, wanden, toilet zelf, alles zwart. Alleen de drie rollen toiletpapier, die zijn fel geel, roze en groen! Bij het weggaan kregen we een knuffel van de gastvrouw, de receptionist en de manager. Vrienden voor het leven! En de manager drukte ons nog twee schattige gastendoekjes in de hand waarover we nog even hadden getwijfeld om die stiekem mee te nemen maar onze opvoeding voorkwam dat.

Ik zei al tegen Harold: vanaf nu gaan we overal bij elke reservering (hotel of restaurant) gewoon zeggen dat een van ons jarig is, haha!

Dus... zo doe je dat!

:o)

Van Breggen en Zoetemelk

Ik heb vannacht niet zo heel goed geslapen. Werd halverwege de nacht wakker en moest weer gelijk denken aan de prachtige ervaring van ons etentje bij Muu. Wat mij betreft de beste bediening die ik ooit heb ontvangen in een restaurant en jullie weten het, lekkerbekken als wij zijn hebben we best wel wat restaurantjes getest. Gelukkig val ik tegen de ochtend weer in slaap en slaap nog door tot 7.30u. Maar dan is het ook weer langzaam tijd om op te staan. Rise and shine, een mooie laatste dag in Porto wacht ons. Vandaag staat wederom fietsen op het program. We wilden graag langs het water (eerst langs de rivier en dan langs de oceaan) fietsen. En Renate wilde nog graag de grote ijzeren brug bovenop bewonderen. Mmmh, wat te doen? Eerst omhoog wandelen en dan helemaal naar beneden (fietsverhuur zit aan het water)? Of toch eerst de fiets, die vandaag dus niet elektriek is maar gewoon met 7 versnellingen en door spierkracht voortbewogen wordt? We kiezen ervoor om eerst de fiets op te halen. Maar voordat we vertrekken, spreken we de eigenaresse van het appartement nog even. Echt allervriendelijkst en prima afspraken over het terugkrijgen van de borg. Renate grapt nog tegen haar: 'Als je vanmiddag de borg teruggeeft kunnen we vanavond en vannacht de tent nog slopen'. Ze vertrouwt ons volledig en dat is een fijn gevoel.

Hup, in de benen en naar beneden wandelen naar het water om de fietsen te halen. Hier zijn we snel klaar maar we realiseren ons dan dat het hoogteverschil tussen het waterniveau en de hoogte van de brug serieus is. En dat over straatjes met keitjes en veel autoverkeer. Maar goed, wij zijn de Dutchies en niet voor een kleintje vervaard. Oh ja, laten we ook nog even langs het appartement fietsen om nog wat fruit mee te nemen. We schakelen de allerlaagste versnelling in (lichter kan echt, echt niet) en beginnen aan de klim. Renate gaat als een volleerde Anna van de Breggen (die zomaar weer eens wereldkampioen kan worden op 28 september, morgen dus en jawel, uit Zwolle komt) de klim aan en ik probeer een imitatie van Joop Zoetemelk in zijn beste jaren op de mat te leggen. Het gaat gestaag maar zoals de wapenspreuk van Zeeland betaamt: 'Luctor et emergo' (ik worstel en kom boven). We bereiken de top en fietsen de brug op. Het uitzicht is hier echt fenomenaal

Het weer is inmiddels weer prachtig. Zonnig en 20/21 graden. We dalen via wat straatjes af naar beneden (en eerlijk is eerlijk dat is een stuk lekkerder dan de berggeit uithangen) en fietsen over dezelfde brug (maar dan de benedenverdieping) weer naar de Portokant. Hier vervolgen we ons tochtje langs het water. Een fietstochtje van toch al gauw een km of 11 (enkele reis). De zeelucht komt ons tegemoet en als we bij het water aankomen zien we een behoorlijk onstuimige zee. Tegen sommige pieren spat het water uiteen en dat blijft een mooi gezicht.

Sommige pieren worden uit veiligheidsoverwegingen afgesloten door de lokale bromsnorren omdat het te gevaarlijk is. We fietsen door en genieten van het weer en een gevarieerd fietspad. Inmiddels beginnen onze maagskes te knorren en besluiten we op zoek te gaan naar een restaurantje. En dat is helegaar niet eenvoudig omdat bijna elk restaurantje 99% visgerechten op de kaart heeft staan (raar he, als je aan zee zit). En daar is deze verwende poeperd niet zo van. Het lukt ons om een leuk, bescheiden tentje te vinden en we genieten van een lekkere lunch. Niet zo uitgebreid maar wel zo lekker. De bijzonder aardige mevrouw die ons helpt is zo groot dat Renate zich een echte reuzin waant. Gelukkig is haar vriendelijkheid recht evenredig omgekeerd van haar lengte...

Na het eten besluiten we terug te fietsen door een van de grootste groene stadsparken van Portugal (tenminste dat beweren de Portonaren). Het park is zeker mooi groen maar maakt niet echt indruk op ons. Na een kleine omfietsing door mij komen we weer uit bij het water en peddelen we op ons gemakje terug naar de bikeshop om de fietsen in te leveren. We wandelen naar het appartement en merken toch dat de fysieke inspanningen van de afgelopen dagen een klein beetje hun tol beginnen te eisen. We lassen een echt bejaardenuitrustenbijslaapmomentje in en dat doet ons goed.

Aan het begin van de avond staan we er weer fris en fruitig bij. We besluiten de stad nog even in te wandelen, langs Livraria Lello te gaan en een eettentje (wederom van bescheiden proporties) op te zoeken. Het is erg druk in de stad maar ik concludeer dat daarvan toch zeker 75 à 80% toerist is. Het is gezellig druk en voor de laatste keer gaan we de uitdaging van de beklimming weer aan. Soepeltjes wandelen we naar Livraria Lello wat een bezienswaardigheid op zich schijnt te zijn. Het is hier altijd druk en er staan altijd rijen om naar binnen te komen. Het is een alleraardigst boekwinkeltje met een prachtige trap in het midden. Ook hier geldt weer dat het boekwinkeltje voor JK Rowling als inspiratie heeft gediend voor Harry Potter. Ze hebben hier alle eerste drukken, gesigneerd door JK Rowling zelf, van alle Harry Potter boeken. Oh ja, om naar binnen te kunnen moet je wel even 5 euro p.p. betalen die overigens van een eventueel aan te schaffen boek wordt afgetrokken.

Het is heel druk binnen en ondanks dat het een fraaie winkel is, voelt het voor mij als de slechtst bestede 10 euro van deze vakantie. Geruchten gaat dat ieder jaar 1 miljoen bezoekers de winkel bezoeken. Tel uit je winst. Maar ja, check in the box en door!

Met licht rammelende magen gaan we op zoek naar een eenvoudig etablissement. We vinden na even zoeken een leuk tapasrestaurantje en hebben geluk. Ze hebben nog een tafeltje voor 2 vrij. De rest is allemaal gereserveerd en ik zie dat de eigenaar minmaal 40 personen weer wegstuurde na ons een niet-gereserveerd tafeltje willen bemachtigen. Geluksvogels (ook wel bofbipsen genoemd) zijn we toch. We genieten van onze tapas en besluiten dan dat het mooi is geweest. Een laatste wandeling, een laatste klimmetje, een laatste pastei de natal en wie treffen we daar? Twee van de hockeymeisjes van gister. Ze zijn een beetje tipsy, ze komen net terug van een portproeverij en hebben weer eens pret voor 10. We kletsen even bij, maar daarna is

het genoeg geweest en we sjokken terug naar ons heerlijke appartement. Morgenvroeg vertrekken we om 09.00u naar het vliegveld. Als het goed is zijn we aan het einde van de middag weer thuis in het vertrouwde Zwollywood. Mocht het nog een wilde dag worden, dan sturen we nog een verslag, maar voor nu enorm bedankt voor het meelezen en een heel fijn weekend!